

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SAU

TÒA- SOẠN VÀ TRI-SỰ: 80, ĐƯỜNG QUAN-THÀNH — GIẤY NƠI SỐ: 374

GIÁ BẢO (Trong nước): 1 Năm: 3\$00 — 6 tháng: 1\$60 — Mỗi số: 7 xu — Ngoại quốc: 1 Năm: 6\$50 — 6 tháng: 2\$50

NGHĨA CÁI CƯ'ƠI

NGƯỜI NHỎ ĐẾN LỚN VÀ VIEC

Báo Con Ong (l'Abeille)

CÓ tin đồn âm thầm ở Nam-kỳ sẽ bỏ phòng kiểm-đuyệt kể từ đầu năm 1935.

Có báo vui mừng, nhưng có nhiều báo lại tỏ vẻ hoài nghi.

Hoài-nghi nhất là báo « Con Ong », một tờ báo chữ tây của người Nam viết, mới thò... nọc ra ở Saigon.

Báo Con Ong bàn rằng nếu bỏ ty kiểm-đuyệt, công việc của nhà viết báo Annam chỉ thêm khó khăn, họ sẽ bị pháp-luật kiểm-chế một cách quá chặt chẽ... nếu với ty kiểm-đuyệt, không bỏ nốt sự xin phép mở báo.

Báo Con Ong nói vậy để cho loài ong nghe, chứ chúng tôi là người, không hiểu được. Xin phép xuất bản báo, bỏ hay không bỏ, có quan hệ gì đến nhà viết báo. Họ chẳng có bỏ quyền đình bản của nhà nước... là quan hệ thời. Kết cục, báo ấy bâu hai điều :

Một là cho sở mật thám thay phòng kiểm duyệt.

Hai là bắt phòng kiểm-đuyệt phải chịu trách-nhiệm về những bài đăng báo.

Nếu kỳ mưu này mà được nghe theo, thì các ông chủ-nhiệm báo có cũng vô ích, bỏ đi là hơn — mà các ngài viết báo, cũng vô ích, bỏ đi lại hơn nữa.

... Nếu ta theo đuổi lý-luận cho đến nơi đến chốn, thì báo cũng vô ích, nên bỏ đi thôi.

Còn báo Con Ong, chỉ nên đem bán cho ong... ong bỏ về.

Hội bảo trợ súc vật

GẦN đây ở Nam-kỳ mới lập thành một hội bảo- trợ súc vật.

Những bà hằng tâm hằng sản thấy súc vật bị người ngược đãi, nhất là giống chó yêu dấu của các bà, nên các bà động mỗi tư tâm, họp nhau lại để tìm cách làm cho súc vật được sống một cách sung sướng, khỏi bị người hà hiếp, đá, dẫm và đánh.

Các bà thật là những đức « quan âm bồ tát » của loài vật.

Nhưng còn loài người ! Họ đông lắm, mà khổ sở lắm, chết đói, chết khát rất nhiều, mà bị đánh đập, hà hiếp cũng rất nhiều không kể sao cho xiết. Con chó quý, thường thường ăn thịt bò

BẢO PHÒNG - HÓA và BẢO NGÀY - NAY

SẼ TỔ CHỨC

MỘT CUỘC TRUNG-CẦU RẤT LỚN

để hỏi ý-kiến độc-giả về một vấn-đề quan-trọng có
● liên-can đến sự sống hằng ngày của các bạn ●

súp, con mèo đẹp lắm lúc húp sữa, chứ còn lũ dân đen mà ta liệt vào hạng « ma cà bông » — một chữ mới — vì họ không tìm ra việc làm, miếng cơm hầm cũng nhiều khi không có nữa.

Vậy các bà hội-viên hội bảo- trợ súc vật nghĩ sao ?

Nghĩ cho cùng, họ cũng có thể được coi là một giống vật, tuy họ chỉ có hai chân, cũng biết đói khát, cũng biết khổ sở như những giống vật khác.

Lang...

MỘT nhà làm báo ở thành Rouen bên Pháp đau dạ dày đã lâu, tìm đến một ông đốc-lò có danh ở thành phố Paris xem bệnh. Khám xong, ông đốc phán :

— Bệnh này không chữa được. Hai tháng nữa thì không thể nào ông qua được.

Nhà viết báo thất vọng ra về. Rồi, ông ta cũng chẳng buồn chữa nữa, để mặc số. Vài tháng sau... ông khỏi hẳn.

Một hôm, ông gặp ông đốc-tờ trừ danh độ trước. Ông cười hỏi :

— Ông có nhận ra tôi không. Đã hơn hai tháng rồi mà tôi vẫn sống...

Ông đốc-tờ trừ danh nhìn ông một cách kinh thị :

— Chỉ tại ông lang băm nào chữa ông cho ông uống nhầm thuốc chứ gì !

Uống ngộ thuốc mà cứu được người thì chắc là các cụ lang băm ở bên ta đã cứu được vô số nhân mạng.

Ông Nguyễn-Hải không muốn làm quan lớn

BÀN về vấn đề thuốc tây, ông Nguyễn-Hải ở báo « Annam mới » phản nản rằng những y-sĩ, bác-sĩ không có ai về các tỉnh nhỏ mở phòng chữa bệnh, vì dân Annam ta hãy còn cái óc trọng những người làm việc nhà nước một cách vô-lý. Ông bác-sĩ làm việc nhà nước là một ông « quan lớn », còn ông bác-sĩ không được bỏ, như ông Nguyễn-Hải chẳng hạn, — vẫn chỉ là anh bạch đình... mà anh bạch đình thì khổ lòng được dân tin bằng ông quan lớn.

Ông mong rằng một ngày kia các quan lớn « đóc tờ » thành ra dân « đóc tờ » để cho tiện việc chữa bệnh.

Sao ông lại nghĩ lần thần thế, ông Nguyễn-Hải ? Nếu sau này các y-khoa bác-sĩ chỉ là dân thì có phải là phải quan lớn đã thiệt mất bao nhiêu là quan rồi không ?

Ông nên mong thế này thì hơn khoa bác-sĩ vẫn là quan lớn, — y cũng là quan lớn, khán-hộ cũng là quan lớn, người có bệnh cũng là quan lớn mà cả đến người cu-li quét phòng cũ là quan lớn tuốt.

Lúc đó có phải dân annam thái dân quan lớn hết, có phải là một diê danh giá cho dân annam mình không

Vua Xiêm thoái vị

KHÔNG đồng ý với nghị-viện và tướng Phya Bahol, vua Xiêm nó thác là đi chữa mắt, bỏ nước sang bên Âu-châu du-lich các xứ chơi. Vua đương ở kinh đô nước Anh thì được tin rằng, nghị-viện càng ngày càng lộng bất vua bỏ quyền tha tội cho những người bị tội chết. Vua không nghĩ nên dọa từ chức.

Ý chừng vua cũng chán lắm rồi. Mỉ chán cũng phải.

Nhất là lại có tin đồn rằng, nếu vua về nước sẽ bị giết chết. Nếu vậy thì ở lại nước Anh làm anh dân quên là phải lắm ! Sung sướng đã đành là sung sướng hơn, mà danh vọng thì cũng thế thôi !

Một miếng giữa làng

NGUYỄN-văn-Hách mua được chức lý-trưởng làng Tư-nghị (Kiến-an) liền giết lợn mổ trâu ăn khao, để cho dân làng khỏi nhắc đến câu : « vô vọng bất thành quan ».

Nguyễn-văn-Hách cho thể làm bách dịch lắm !

Kề cũng hơi ngu, đờng khao vọng có phải khỏi thành quan không ?

Hôm ăn khao, đương lúc rượu vào, nhời ra, trưởng-bạ Trịnh hạch trưởng-tuần Ngân rằng sao được ngồi cùng chiếu với những cựu lý-trưởng. Lời qua tiếng lại, bọn trưởng-tuần với bọn trưởng-bạ đánh nhau to. Trịnh bị chém, bệnh tình rất trầm trọng.

Ôi văn minh ! biết bao giờ mới soi sáng những hàng tối ngổ cùng nơi thôn giã cổ hủ như làng Tư-nghị ! Ngồi chiếu trên hay chiếu dưới cũng chẳng qua đến ạp là cùng, làm gì mà đến nổi đánh nhau vỡ đầu ! Nhưng nếu đã biết nghĩ thế, thì làm gì có trật-tự tôn-ti, còn gì là cái văn minh cũ đã ngàn năm làm cho nước ta sống một đời văn minh !

Từ Ly

SỐ MÙA XUÂN

32 TRANG — IN MÀU

TRANH BIA IN BỐN MÀU

của họa-sĩ TÔ-NGỌC-VÂN

VÀ

HAI TRANH PHỤ-BẢN IN NHIỀU MÀU

của họa-sĩ TRẦN-BÌNH-LỘC

(Mỗi bức to bằng bức phụ-bản «Liên hải các»)

Vấn bán bằng giá năm ngoài

Xem thể-lệ mấy cuộc thi về số MÙA XUÂN ở số báo trước

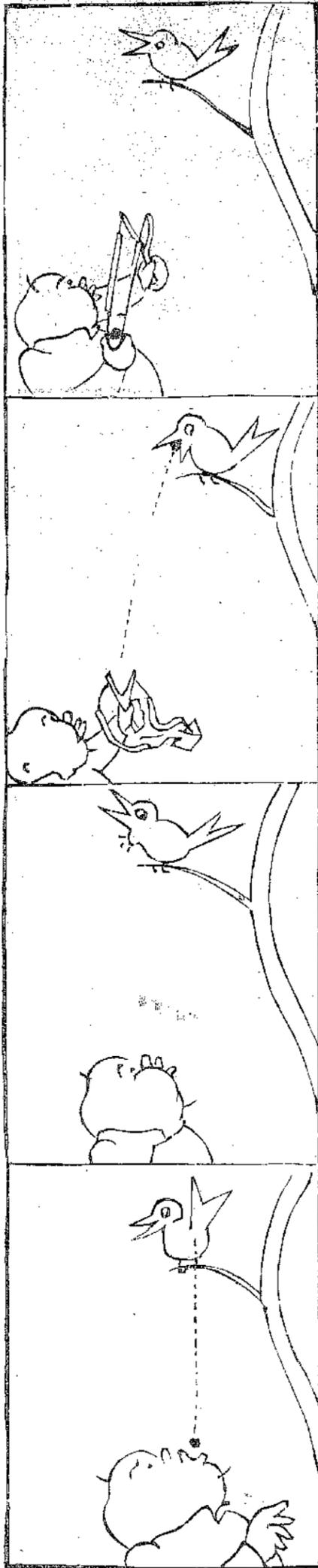
HAY NHẤT, DANH TIẾNG NHẤT TẠI SAIGON?

I. — Thuốc Đều - kinh bạch - dái, là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khí huyết làm đầu, nếu khí huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, từ cung hư hàn hư nhiệt, cũng hơi độc máu hư nhiễm vào, hay là sinh đẻ nhiều lần hư hồng não động tử cung, sinh ra đau trắng dạ dới, đau thắt ngang lưng, hai bên hông, huyết trắng ra nhiều, lúc vàng, lúc đục, có khi lẫn mỡ, lẫn máu đen. Nên dùng thuốc này sẽ đỡ ngay, trong người béo da thịt hồng hào, giá thật rẻ, mỗi gói 0\$30, nửa tá 1\$50, một tá 3\$00.

Hai thứ thuốc trên đây đã cứu không biết mấy nghìn người rồi nên Chánh phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23 Janvier 1922, thi quý ngài thấy rõ hay dở thế nào. Có bán tại: Nhà trang : Mộng lương, Quỳnh hờn : Hồ văn Bá, Quảng ngãi : Trần Cảnh, Quang nam : Trần huyễn Mai, Tourane : Nguyễn hữu Vinh, Fainoo : Hoàng đức Vinh, Huế : pharmacie Vinh Trường Quảng trị : Thông Hoạt, Vinh : Sinh Hay, 59 phố Ga, Thanh hoá : Nguyễn Đình Văn, 71, Grand' rue. Nam định : Việt Long, 28, rue Chapeaux, Hảiphong : Nguyễn văn Minh, 20, Bd Bonnal. Hảioi : Nguyễn văn Đức, 11, rue des Caisses và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

Mua buôn, lãnh đại lý do : Pharmacie ÔNG-TIÊN Annam dược phòng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú-nhuận - Saigon (Cochinchine)

Ăn miếng trả miếng

SỰ THẬT Ở MIẾNG TRẺ

(Nguyên văn của Tolstói)

Đóng thuế

Một cái nhà dân nghèo. Con Minh lên 10 tuổi đương chơi đình ở góc vườn. Ông lý trong làng đến.

ÔNG LÝ — Không có ai ở nhà à?

CON MINH chạy ra nói:

— U tôi đi hái rau vắng, thầy tôi bận việc trên đình.

ÔNG LÝ — Máy vẽ nói với u máy rằng ông lý đến bận này là ba lần mà không gặp, nghe chưa?

CON MINH — Sao tôi lại không nghe, tôi có quên đâu.

ÔNG LÝ — Thế thì được...; máy lại bảo u máy rằng, nếu không đóng thuế, thì tao sẽ bắt bỏ nhà máy đi.

CON MINH — Bắt bỏ nhà tôi, ăn trộm à? Ai người ta để cho ông làm như vậy.

ÔNG LÝ tươi cười:

— Con bé này lâu linh quá. Tên máy là gì?

CON MINH — Tên tôi là Minh.

ÔNG LÝ — Nay, Minh này, nghe rõ lấy rồi bảo u máy, sáng hôm nay tao có đến, mà tao không là ăn trộm, tao cũng bắt bỏ nhà máy đi.

CON MINH — Bắt bỏ nhà người ta không là ăn trộm thì là gì?

ÔNG LÝ — Bắt bỏ để đóng thuế.

CON MINH — Thuế nào?

ÔNG LÝ cả cười:

— Cái con bé này hay quá. Thế là tiền mà vua bắt dân phải nộp.

CON MINH — Nộp à? Để cho ai?

ÔNG LÝ — Để cho vua, chứ cho ai nữa.

CON MINH — Thế ra vua nghèo đến như thế à, nghèo đến nỗi phải đến lấy tiền của chúng tôi kia à, không phải rồi, vua giàu lắm cơ, vua cần gì đến tiền của chúng tôi.

ÔNG LÝ thấy con bé hay hay:

— Máy ngu lắm, tiền ấy vua có giữ lấy một mình vua đâu, liền thuế lại đem tiền vào việc chung cho cả nước như trả tiền lương các tướng, các quan, trả lương cho lính tráng, hay chi tiêu về việc học. Ích lợi cho ta cả, chứ ích lợi cho ai.

CON MINH — Nhưng cứ bắt bỏ nhà chúng tôi thì thế là ích-lợi cho chúng tôi đấy à?

ÔNG LÝ — Máy nhìn lên máy sẽ hiểu. Nhưng bây giờ, máy hãy bảo u máy phải đem nộp thuế ngay.

CON MINH — Tôi không nói với u tôi đâu. Ông với vua quan ông

muốn làm tro-trống gì thì cứ làm, chúng tôi muốn làm gì thì mặc kệ thầy chúng tôi có được không.

ÔNG LÝ — Con Minh này ngày sau rồi khiếp lắm, khiếp lắm đấy.

ÔNG LÝ vừa cười vừa đi ra.

(Lược dịch)

Bàn ngang

L ONG-kam muốn sự yên thân là một đức tính rất đáng yêu của phần đông người an-kam ta, nhất là của phái trưởng-giả. Nước ta được như ngày nay, danh vang khắp hoàn cầu, là nhờ về đâu? Nhờ về đức tính muốn yên thân của dân trưởng-giả đáng kính mến kia vậy.

Một cậu bé cấp sách đi học. Hễ ai hỏi học để làm gì, là cậu đồng dạc trả lời một cách chắc chắn như đồng danh vào cột: để làm ông phán. Đó, ngay từ lúc đầu còn cạo chọc, dân ta đã hấp thụ được cái chí-nguyện truyền từ lâu đời xa ấy: làm ông phán.

Làm ông phán — hay ông tham — là có chỗ để yên tâm thân qui hóa, chỉ còn lo cấp ở vào sở cho đúng giờ nữa mà thôi. Ba cọc ba đồng, đó là điều mơ ước thứ nhất của những bà nung núc những mẹ có con gái đến thì gả chồng, đó là điều vinh-dự thứ nhất cho những cậu con trai nết-na, cần-kiệm... chí-thú.

Tôi có một người bạn, đang độ thiếu thời, đã đạo mạo có chí lo, muốn những tang-bồng hồ-hải, mưu làm sung sướng đám dân khổ sở đang kêu đói. Nhưng lúc đó tội nghiệp, anh ta chưa có vợ. Từ ngày có vợ đẹp, có con khôn, có xe cao su nhà, anh ta dần dà mất cái chí ngông cuồng ngu dại xưa, nhiệm được cái đức tính của dân trưởng-giả, là làm thế nào cho được yên thân là mẫu nguyên.

Nghĩ mà xem, còn gì xướng bằng được yên thân! Còn gì khoái trí bằng kéo những ngày giải liên miên, ngày nào cũng giống ngày nào: ăn, rồi đi, rồi đứng, rồi ngủ, rồi lại ăn. Còn gì êm đềm hơn là được hủ-hi với vợ con, mặc cho thiên-hạ làm than nheo nhóc: chỉ có cái thân ngàn vàng của ta là đáng kể mà thôi.

Nhà hàng xóm có chày, ta đến chữa có lẽ chày mất chiếc dậu quý hóa của ta thì ta đến làm gì, thà cứ theo các nhà nho xưa bằng chân như vại mới là thượng sách. Ta có thấy người bị hà hiếp, bị cái bại tai hay bị cái đâm đá, ta phải nên cúi đầu đi qua, không nộ lại, cho khỏi bận đến miếng mình phải can ngăn: đó, thủ đoạn anh hùng của dân trưởng-giả có cái đức tính đáng quý kia.

Có thể mới đáng mặt thượng-lưu Nam-Việt, chứ những bọn vô ý-thức bảo rằng cái tính muốn yên thân là biểu hiệu của lòng ích kỷ vô sỉ chỉ là một lũ phỉ báng người có trí thức để bêu xấu người ta mà thôi.

Từ Lý

T I N T Ú C M I N H I

Đông-phương — Ông Lan-Khai và ông Bồ-thúc-Trâm không giúp việc Đổng-phương nữa, để bảo Đổng-phương lại với một mình ông Minh-Tuynh nhà táng.

Thật ra thì chính ông Minh-Tuynh bảo hai ông kia đi. Ông Minh-Tuynh nói rằng: tôi không cần hai ông giúp sức mới chôn nổi tờ Đổng-phương, một mình tôi cũng đủ; công việc của tôi chỉ có thế thôi.

**

Đông-phương — Tục ngữ mới: Rước mình tuynh nhà táng về đào mồ.

**

Đông-phương (tin sau cùng) — Tòa-soạn Đổng-phương vẫn hằng hái làm việc. Chủ-nhiệm là ông Minh-Tuynh, chủ-bút là ông Minh-Tuynh, trợ-bút là ông Minh-Tuynh, thư-ký là ông Minh-Tuynh. Tinh những minh-tinh là minh-tinh.

Còn độc-giả, trước có ba người, vì mất hai ông Lan-khai và Bồ-thúc-Trâm, nay chỉ còn một.

**

Số Loa — Nếu Loa được ông Lan-khai thì cũng đỡ thom đôi chút. Nhưng ông Lan-khai đời nào chịu mọc ở trong số tối.

**

Tin sau cùng — Ông Lan-khai về giúp báo Khoa-học. Thảo nào mà ông Nguyễn-công-Tiểu đi đâu cũng khoe rầm lên rằng mới tìm được thư lan rất lạ, hoa có mùi thơm khác thường.

Ông Bồ-thúc-Trâm về giúp Đổng-pháp, vì Đổng-pháp ra hằng ngày lại có tám trang, đủ chỗ cho ông Trâm đăng những bức chân-dung của ông...

**

Hanoi — Những người hiểu sự ngoại quốc đang dự-bị tổ-chức cuộc thi đàn bà xấu nhất hoàn-cầu. Theo gương ấy, những người hiểu sự ở đây cũng định mở một cuộc thi văn đở nhất nước Nam. Hội đồng chấm thi đang chú ý đến mấy ông Đức-Văn, Nguyễn-vỹ, Lê-hoàng-Bút, Nhuệ Thủy. Chưa biết phần thưởng nhất về ông nào?

**

Hội-dồng chấm thi — Điện tín các nơi gửi về giới thiệu ông Nguyễn-vân-Nam, tác-giả vở kịch « Cô Tân », người có thể tranh thi với ông Lê-hoàng-Bút.

Kết quả cuộc thi chưa định đến ngày nào tuyên bố.

KIẾN TINH TRIẾT NỌC

Thuốc Kiên tinh triết nọc số 68 của nhà thuốc Bình-Hưng, ai là người chẳng biết. Như các người phải chứng Lậu, Giang, di nọc còn lại, nước tiểu khi trong, khi vàng, hay thức đêm, làm công việc gì nhọc mệt, hình như bệnh phục phát. Có người lại thấy đau xương, mình mẩy mỗi mệt, mà bệnh giang thủy giật thịt, nổi mụn đỏ, có khi tóe lại hay rụng. Thì dùng ngay thuốc kiên tinh triết nọc giá 1\$50 một hộp là khối (nhé 4 hộp, nặng 8 hộp) của người bệnh mới phát (periode aiguë) sung, tức, buốt, đau, đi đại giắt; dùng thứ thuốc Lậu số 58 0\$50 một lọ, chừng 5, 6 lọ là khỏi hẳn

Bình Hưng 67, NEYRET (phố của Nam) HANOI (xế chợ cửa Nam trông sang

Có phát sách thuốc nói về các chứng bệnh, khắp mọi nơi, ai muốn xin, hoặc hỏi về bệnh gì xin đính theo timbre 0\$05

TUYỆT HẾT BỆNH LẬU GIANG

TỜ BÁO

Báo là gì?

Tờ báo là cái gì? Đối với những câu hỏi ấy, những người biết điều tất sẽ trả lời rằng: tờ báo là tờ báo.

Thật là rất giản-dị và rất dễ hiểu — vì tờ báo là cái gì thì ai cũng đều biết cả rồi, không cần phải cắt nghĩa và giảng giải lời thối nữa.

Nếu ai cũng nghĩ như thế và cũng giản-dị như thế, thì còn làm gì nên truyện.

Khốn một nỗi, nhiều người người lại thích sự phiền phức, thích sự văn vẻ và nhất là thích tỏ cho mọi người biết rằng ta đây là những kẻ thông thái hơn người.

Họ thích nhất là « nhồi sọ » người ta bằng những danh từ bóng bẩy, xa hoa, kêu như pháo.

Những người có nhiều cái thích kỳ khôi đó là những ông làm báo. Những ông này không bao giờ chịu nhận rằng tờ báo là tờ báo, chỉ giản-dị có thể thôi ư?

Không, không bao giờ thế được. Tờ báo phải là một vật tối quan trọng, tối quan hệ, phải là diễn đàn của cả một quốc dân, phải là người đưa đường chỉ lối cho cả một nước, phải là một ông thầy dạy đạo-đức, dạy luân-lý, phải là một cái ánh sáng phải là... còn nhiều cái phải nữa, mà các ông ấy bắt tờ báo phải nhận trong những bài phi-lộ, và bắt các độc-giả phải nghe đi nghe lại mãi.

Thí dụ như tờ báo Long-giang ở Saigon. Cũng chỉ là một tờ báo như những tờ báo khác trong Nam, mà lại kém nữa, vì đã nhiều phen chết đi sống lại.

Lần này lại ra đời, trên trang nhất có bài phi-lộ vừa hùng tráng, vừa lâm-lý, vừa thống-thiết — cũng như như những bài phi-lộ của các báo từ xưa đến nay:

— « Tờ Long-giang chết đi... trên con đường văn nghiệp không ngờ còn có ngày sống lại... để mạnh

dạn bước trên con đường gay go, hiểm trở...

...Long-giang không - khỏi một quan niệm với dân nước, không khỏi cái phàm vi (?) cùng hai mươi năm triệu đồng bào trên con đường liêu thủ...

Long-giang với thần công lý sẽ đem cán viết ngay thẳng để cho độc-giả rõ thấu những mặt trái kín đáo trong những cuộc hành-động của thế-giới, của Đông-dương, của thuộc-địa này... »

Thật đã oai-phong, đã vĩ-dại, vì nước, vì dân chưa?

— « Long-giang sẽ là tiếng chuông để đánh thức đồng-bào trong những giấc ngủ say sưa... sẽ là bó đuốc sáng để dẫn đường chỉ nẻo cho đồng-bào trước con đường hắc ám, sẽ là một người bạn trung thành hộ vệ cho đồng-bào trước loài lang-cẩu lúc nào cũng chực nhai xương, nuốt thịt mình... (đồng-bào ta còn đợi gì mà không cảm ơn đi?) »

Long-giang là một mạch máu, một cơ thể, nói tóm lại là một trái tim của dân tộc Việt-nam...

Mặt biển rộng... gió bão lớn... con thuyền với hồn tâm sự chúng tôi đang bành bồng trên ngọn sóng...

Long-giang... »

Đọc hết những lời tâm huyết ấy, độc-giả không không khỏi rức đầu mà mừng rằng đã biết được tờ báo là cái gì?

Tờ báo là cái chuông, là bó đuốc, là người xem xiếc, là mạch máu, là trái tim...

Tờ báo lại là một con thuyền, một cô con gái (Long-giang tự xưng), một bầu... tâm sự nữa.

Nhưng có một điều giản-dị mà các ông làm báo Long-giang nên biết và nên nhớ đến: tờ báo Long-giang chỉ là một tờ báo, không hơn, không kém.

Và đã là một tờ báo, làm thế nào cho đáng cái giá ba xu!

Thạch-Lam

— Ấy cái tâm của tôi.

— Ừ, sía tí rồi giả mà, ai đã lấy.

KẸN VO'

NGƯỜI ta thường hay chế riếu các cô con gái đã xấu lại chỉ muốn kén chồng cao-dãng, ông tham, ông đốc và các ông đi tây về.

Nhưng người ta không ai để ý đến những anh con trai vừa dốt, vừa dần dợn, lại cứ đòi lấy vợ vừa trẻ, vừa đẹp lại vừa giàu nữa.

Nhưng ngoài những cái thái cực ấy, một người con trai giỏi giang, có danh giá, có quyền lực-ao đến một cô con gái đẹp, một cái mỏ vàng, mà sự ước-ao ấy nếu có phải công bố lên cho quốc-dân biết cũng không hề gì.

Mà một cô con gái xinh xinh — hay là tự cho mình xinh xinh cũng được — có quyền thăm yêu trộm nhớ một nhà văn-sĩ có tài, lại trẻ tuổi, lại đẹp trai, lại danh giá hơn người...

Vì vậy tôi không ngại gì mà mách bảo những cô tự cho mình xinh xinh ấy, chỗ nào và cách nào các cô có thể kiếm được « tâm chồng » các cô ước vọng...

Có khó gì đâu! Xin các cô cứ chịu thiệt một chút, bỏ tiền ra mua tờ Cờ Bạn số 10 mới ở trong Nam ra.

Mất có 7 xu, ngoài các bài vô không kể, các cô được đọc một bài «Phỏng vấn ông Nguyễn tiến Lãng».

Ông Lãng, chắc các cô cũng rõ biết, là một nhà văn-sĩ có tài, lại trẻ tuổi, lại đẹp trai, lại danh giá hơn người vì làm việc trong văn-phòng quan Toàn-quyền.

Các cô lại được xem ảnh ông ta nữa. Ảnh ông ta đăng ở trang nhất, cột nhất. Các cô cứ nhìn vào ảnh ông ta mà xem,

các cô sẽ thấy đôi mắt ông ta nhìn lại các cô một cách âu-yếm, dịu-dàng như có ý ngọt-ngào bảo các cô rằng, các cô còn đợi chi nữa mà chưa hài lòng.

Và khi ấy, các cô sẽ cảm động, sẽ hồi hộp — trái tim non bé nhỏ của các cô sẽ thôn thục vì vui mừng.

Vui mừng vì các cô thấy dưới ảnh có mấy dòng chữ như sau này: « mới 25 tuổi, chiếm được một địa-vị khá-quan trọng trong hoạn-trường, ông Nguyễn-tiến-Lãng vẫn chưa tìm được người nội tướng ».

Thật là minh bạch, dễ hiểu thay!

Ông Lãng chưa tìm được người nội tướng, nghĩa là ông chưa có người nội tướng chứ gì! các cô hy vọng đi thôi.

Mà thật-cũng nên khen người nào viết mấy dòng chữ ấy đã hiểu tâm-lý chung của đàn bà. Ông Lãng là một nhà văn-sĩ có danh, nhưng cái « địa-vị khá quan trọng trong hoạn-trường » vẫn có mãnh lực hơn để lay chuyển tâm lòng cô thiếu nữ và mẹ cùng họ hàng cô ấy.

Thế thì các cô còn đợi gì mà không nộp đơn ứng tuyển đi. Nhưng các cô phải nhớ cho rằng trong cuộc trăm năm, sự thăng bằng là cốt yếu.

Có là người con gái có sắc, ông ta là người con trai có tài.

Có mới 25, ông ta cũng mới 25.

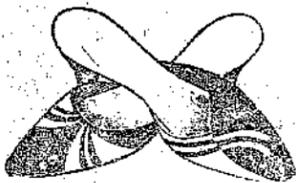
Nhưng ông ta có một địa vị khá quan trọng trong hoạn trường: vậy cô tất phải có một địa vị cũng khá quan trên cái... mỏ vàng.

Nếu không, xin cô đừng có hy vọng hão.

Thạch-Lam

Gân xa nước tiếng

Kỷ hội chợ mới rồi hiệu giày « Kim Thời Chấn Long » được thưởng bằng cấp và mẽ dạy bạc như vậy đủ tỏ ra là một hiệu đóng giày rất khéo Tuy là mới mở mà đã được ân thưởng đến thế thực từ xưa đến nay chưa từng thấy trong nghề làm giày bao giờ. Vậy xin mời các bà các cô chiếu cố sẽ rõ cái đặc sắc của giày

KIM THỜI
CHẤN LONG
38, HÀNG BỒ, HANOI

BỆNH NGUY HIỂM ẤY

Đàn ông hay đàn bà sau khi khỏi bệnh lậu, giang mai hoặc mắc bệnh ấy đã lâu năm mà thấy trong mình một mội, đau ngang lưng (bại thận) mờ mắt, ù tai, mộng tinh, rất thối, tiền tiện vàng, đục, có vẩn (filaments) ướt qui dãn và như kiến đốt ở trong. Nếu không dùng thuốc số 12 và 22 của bản hiệu, nói cả quyết rằng: MANG BỆNH SUỐT ĐỜI.

Thực là hai thứ thuốc hiếm có. Ai có bệnh nên lại mà dùng, sẽ biết sự hiệu nghiệm của hai mẫu thuốc này. Số 12 giá 0\$60. Số 22 giá 1\$00.

Lê-huy-Phạch, 12, Route SING TU, HANOI

ĐẠI LÝ. — SAIGON, Đường Văn Vy, 109, Rue Despaigne. — VINH, Nguyễn Luận, 59, Rue de la Gare. — HAIPHONG, Nam Tấn, 32, Bonnal.

Mãn đình hồng

TÍNH thông thường trong chỗ anh em bạn là cái tính «ghẹ» mà cũng có người gọi là «vợ» hay «chạ» hay gì nữa không biết. «Anh mua tất đây à. Đẹp nhỉ! Tiền thế mua luôn hộ tôi một đôi rồi lời trả lại tiền nhé». Tiền ấy bạn sẽ trả ta khi nào bạn trúng số độc đắc. Mà cũng chưa chắc lắm. «Ồ, anh có hai đôi chậu xinh đẹp nhỉ. Để lại cho tôi một đôi nhé». Để lại đây chỉ có một nghĩa: xin khéo.

Đào sẽ là một người bạn hoàn toàn, nếu không mắc phải cái tính khó chịu ấy. Khó chịu là khó chịu, cho những người quen biết Đào mà thôi, chứ cái tính ấy rất dễ chịu cho Đào lắm lắm.

Một hôm Văn đi xe ở Yên-phụ về, ghé chơi nhà Đào. Trên xe có bốn cây lá to, Đào đoán chắc là mãn-đình-hồng mà bạn mới mua ở Yên-phụ, nhưng còn vờ hỏi:

— Cây gì thế anh?

Văn mỉm cười đáp:

— Bí ngô đấy, anh à.

Đào nghĩ thầm: «Thằng này hẳn bụng thật, sợ mình xin mất chẳng?» Liên nói:

— Ô, thích nhỉ! bí ngô à? Anh để lại cho tôi hai cây nhé?

— Để lại để liếc gì, có lấy thì lấy. Nhưng anh đừng bí ngô làm cái gì? Nhà anh có vườn rau đâu?

Đào cho là Văn tìm lời thoái thác, càng xoắn siết:

— Được, anh cứ chờ tôi xin, không có vườn rau thì tôi trồng vào vườn cảnh.

Dứt lời, Đào gật gù cái liếc cười để thăm dò với bạn rằng: «Lừa sao nổi ta». Văn cũng cười mà cười có vẻ dậm dậm, thích chí hơn:

— Thôi, anh lấy làm gì, phí đi.

— Nếu anh tiếc thì thôi.

— Tôi đâu dám tiếc anh. Váy đây anh lấy thì lấy.

Hai người bắt tay từ biệt nhau. Đào vào khoe vợ:

— Nay vợ, ra mà xem mãn-đình-hồng.

Vợ chiều chồng, bỏ cái áo «len» đương đan rồi chạy vội ra, ghé gần lại nhìn rồi kêu:

— Cậu nhét đầu được hai cây bí ngô này thế?

Chồng bĩu môi:

— Bí ngô nhà mẹ đấy!

— Chẳng cây bí ngô thì là cây gì?

— Nhà quê! mãn-đình-hồng, hiểu chưa?

Rồi anh ra bộ ta đây thành thạo, so sánh cây bí ngô và cây mãn-đình-hồng:

— Bí ngô lá to hơn, mềp rần mà có lông. Còn mãn-đình-hồng lá nhỏ hơn, gân trắng hơn. Rồi ít nữa nó nở hoa, vợ sẽ thấy. Cái cuống lên cao như, thẳng băng như thế này, hoa màu hồng mọc chiu chiu chung quanh, đẹp lắm,

đẹp lắm...! Chẳng đẹp mà là mãn-đình-hồng.

Đào lại vui thú thuật cho vợ biết rằng vừa sửa được cho Văn một «vợ» nên thân. Chàng nói tiếp:

— Đáng lẽ tôi cũng không lấy, nhưng hẳn ta lại định bị mất mình mà nói dối-tà bí ngô.

Đào đắc chí cười khanh khách:

— Bí ngô! bí ngô mà lại lên tận Yên-phụ mua về. Được! bí ngô! rồi khi nào nở hoa, mình mang lại biểu hẳn một cành treu tực chơi.

Từ đó, Đào hết sức trông nom hai cây hoa quý mà anh đem trồng vào đôi chậu lớn. Sáng nào, chiều nào anh cũng tự tay xách nước để tưới.

Dăm hôm sau, cây mọc mầm, Đào vội gọi vợ khoe:

— Đây, vợ coi, cái mầm này một ngày một cao. Khi nào cao bằng ngón này thì nở hoa... Hoa mãn-đình-hồng đẹp lắm, đẹp hơn hoa hồng nhiều kia.

Vợ có tính tò mò, mỗi ngày hai, ba lần đến thăm mầm mãn-đình-hồng xem đã cao bằng ngón nào. Một hôm, hồi chồng:

— Cậu ơi, cái mầm mãn-đình-hồng bao giờ nó mới đứng dựng thẳng lên?

Chồng cười:

— Rồi đấy! bao giờ nó chẳng đứng dựng thẳng.

— Nhưng em thấy nó nằm rạp xuống đất, cậu à.

— Nói lạ!

Hai người ra xem thì cái mầm mãn-đình-hồng đã bò xuống đất được đến hơn một gang. Mà nhìn kỹ thì hình như nó không phải là mầm mãn-đình-hồng.

Nhưng Đào còn nghi hoặc, còn chờ đợi, chờ đợi cho đến hôm nở một hoa màu vàng... hoa bí ngô.

— Gớm, con muỗi to quá. Giá tôi không đập chết nó cho thì chắc nó đốt bác sưng bura đầu lên còn gì.

Tức lỗi, anh nhổ phang hai cây khốn nạn lên, đem nhét vào bếp đung cháy...

Văn đến chơi nhà Đào thấy hai cây bí đã bị nhổ, thì chỉ cười thầm. Không dám động gì đến chuyện bạn mắc lừa. Nhưng vài hôm sau lên Yên-phụ mua một đôi mãn-đình-hồng, — mãn-đình-hồng thực, — lại biểu Đào. Đào cười khinh bỉ:

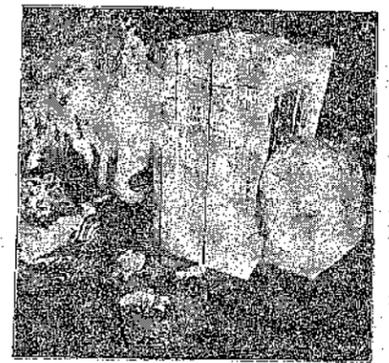
— Cảm ơn anh, anh mang về mà ăn.

Chàng giận dữ, Văn đem về trồng vào chậu, đặt ngay trước cửa phòng khách, khiến mỗi lần Đào đến chơi lại trông thấy hai cây lớn dần cho đến khi nở hoa...

Khải hưng

NHÀ XUẤT BẢN ĐỜI NAY

MỘT THƯ QUÀ NHÀ VÀ CÓ ÍCH

ẢNH NGÀY NAY

ĐỀ TẶNG NHAU VỀ DỊP TẾT

— Khổ quá, ruồi nhặng nhiều quá, ngủ không được.

May là mình vẽ con nhện...

... thì chúng nó phải đi.

LIBRAIRIE NOUVELLE

PLACE NÉGRIER HANOI

Có bán đủ báo chí, sách, vở và các đồ dùng của anh em chị em học sinh. Tuần lễ nào cũng có báo và tạp chí ở bên Pháp sang. Có giấy viết thư thượng hạng, lịch sự đủ các mẫu và các format.

HÀNG RẤT TỐT ĐẸP — GIÁ CỰC KỶ RẺ

ĐẠI-BỒ-HUYẾT

Chuyên-trị đàn bà, con gái kinh huyết không đều, khi sớm, khi chậm, kinh huyết bị tắc không ra, hay đau bụng, kinh huyết ra không tươi đỏ, tím đen thành hòa, băng ra nhiều quá; khi hư ra nhiều chất trắng, đau bụng, rức xương, nằm ngủ không yên, quá trưa hấp sốt, ra lã mồ hôi, ăn ít, vàng đầu, chóng mặt, hay mơ, thân thể cảm yếu, đau trong dạ-con (nhà con) lâu năm không đẻ, hoặc bị tiền-sản luôn.

Mỗi hộp giá 1\$00

Hỏi tại: M. NGUYỄN-XUÂN-DƯƠNG viện thuốc Lạc-Long Số 1, Phố Hàng Ngang, Hanoi

Ông Lê Đại-Nho

ÔNG Lê-đại-Nho là một nhà thâm nho, một nhà... đại nho như cái tên của ông ta.

Gần đây, ông có đăng báo cáo rằng: « Tôi có lời bá cáo để các ông, các bà biết cho rằng đứa con tôi tên là Lê-thị-Tân, 19 tuổi, không ăn lời gia-huấn, bỏ nhà ra đi đã 10 hôm nay, vậy tôi từ nó không nhận là con nữa, và không chịu trách nhiệm về mọi sự hành-dộng của nó kể từ ngày nó bỏ nhà ra đi.

Lê-đại-Nho, tri-phủ hưu-trí.»
Bố từ con! Thôi chắc là có con gái hư thân, mất nết rồi. Các bà nhàn nhàn nhờ nhờ mồm loa mép dài sẽ tha hồ mà bình phẩm... phong-hóa suy đồi, luân-thường đảo ngược! Ồ!

Nhưng bố có từ con được không? Theo như đạo Khổng, người ta sinh ra vốn thiện, chỉ vì tập quán, hoàn cảnh mà đổi khác đi. Nói quá đi rằng cô Tân là người mất nết, thì có mất nết vì đâu? vì hoàn cảnh của cô, vì gia huấn cô đã hấp thụ, vì ông... Đại Nho thâm hiểu đạo nho kia. Ấy vậy mà ông Đại Nho còn dám dựa vào gia-huấn của ông mà từ con. Ý chừng ông muốn khôi-hài hẳn. Nhưng vì lời khôi-hài của ông nó cay độc như vị dấm chua của người mẹ ghẻ ác nghiệt...

Dẫu sao, cô Tân cũng vẫn là con ông. Ông từ cô, cô cũng vẫn là con ông. Cho-rằng ông không dạy được cô để đến nỗi cô hư, ông vẫn chịu hoàn toàn trách-nhiệm về sự hành-dộng của cô. Sau này, cô hay không nói làm gì, nếu cô dở, chính ông là người có tội, mà theo luật của nền văn-minh xưa, ít ra ông cũng phải phạt đến ba mươi trượng.

Cô Tân vì phông là người hư, ông Đại Nho từ cô cũng còn làm một điều đáng tội. Nhưng nếu cô Tân không phải là một người hư? Nếu vậy, tờ bá-cáo của ông Đại nho chỉ là một cách báo thù thâm hiểm của một nhà thâm nho.

Mà cô Lê-thị-Tân không phải là một người hư. (Theo lời ông Nguyễn-văn-Nam (Nhật-lân) đến phỏng vấn cô, thì cô bỏ nhà ra đi để tự lập lấy thân, là vì... là vì cô không chịu nổi được sự hành hạ của bà mẹ ghẻ, một người có đầu lấy quan.

Chỉ vì thế mà ông Đại Nho nở từ con. Ông Đại Nho, ông nên đổi tên ông ra làm... Đại Từ, mới đúng.

Cô Tân bảo là ông bị vợ có đầu xui dục, nhưng sự đó không làm giảm cái tội của ông được. Đây, ông hãy nghe lời của con ông:

« Tôi là con thầy tôi đã đành, nhưng tôi còn là người nữa chứ. Nay thầy tôi

làm dưng cái quyền làm cha mà bằm hại đời tôi, thì tôi có phép lấy quyền làm người mà phản đối lại, mà từ bỏ cái gia-đình đời bị ấy để gây lấy cái hoàn-cảnh hợp với đạo-lý hơn, để mưu lấy cái hạnh-phúc của tôi, của con cháu tôi».

Nhưng, tôi đã nói, ông Đại-Nho... là một nhà thâm nho. Lý luận của ông là lý-luận của một nhà thâm nho. Ông không coi cô Tân là một người, ông chỉ coi cô là một vật vô tri vô giác, ở trong quyền sở hữu của ông. Ông bắt cô theo đúng cái đạo hiếu vô đạo của ông, nhưng ông quên mất ông không bắt ông theo đúng cái đạo làm cha của ông. Ông lại quên mất rằng đã làm người phải trọng phẩm-giá của con người, mà ông cũng quên mất rằng cô Tân là một người như ông, tuy đáng kính hơn ông. Ông đã luận tội cái đạo nho hủ của ông mà ông không biết: cái gì ông cũng bắt phục tùng bết. Ông chỉ quên mất chữ nhân.

Ông quên nhiều điều quá, có lẽ ông ốm đấy. Tôi khuyên ông một điều: ông nên vào nhà thương chữa ngay đi.

Từ Ly

HAI NỤ CƯỜI

Say

Hai Tuất say khướt, ôm lấy cột đèn, không đi nổi nữa. Đội xếp đến và muốn đưa Tuất về nhà, liền hỏi:

— Tên gì, ở đâu?

Hai Tuất đương đôi mắt cá chày ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

— Quên mất rồi!

Đội xếp giục:

— Cố nhớ xem.

Một lát, Tuất thong thả bảo:

— Bây giờ chỉ còn cách này là có thể biết được. Ông chịu khó lại phố Cầu gỗ, tìm số nhà 159 và hỏi tên Hai Tuất... Nếu mà tên Hai Tuất không có nhà, thì chính tôi đây là Hai Tuất... nếu Hai Tuất nó có nhà thì... thì tôi chịu đấy, tôi thật không biết tôi là ai nữa!

Ý nhị

Ông A mắng ông B là chó. Ông B đem ông A ra tòa kiện. Tòa phạt ông A.

Ông A hỏi quan tòa:

— Bẩm, thế không có thể gọi ai là chó được?

— Đó là một điều cấm.

— Bẩm, thế tôi có thể gọi một con chó là ngài được không?

Quan tòa cười đáp:

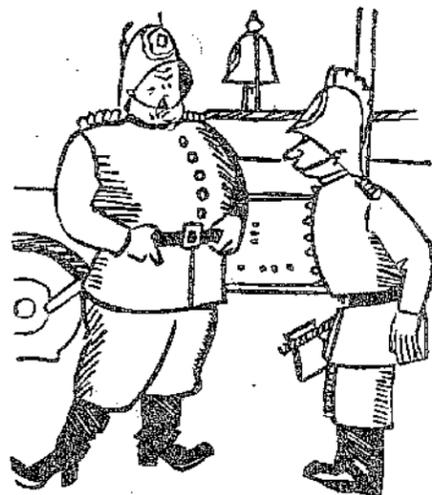
— Cái đó không có hại gì. Tha hồ.

Tức thì ông A quay sang chỗ ông B ngồi, nhìn thẳng vào mặt ông B và cúi đầu nói:

— Vâng xin chào ngài!

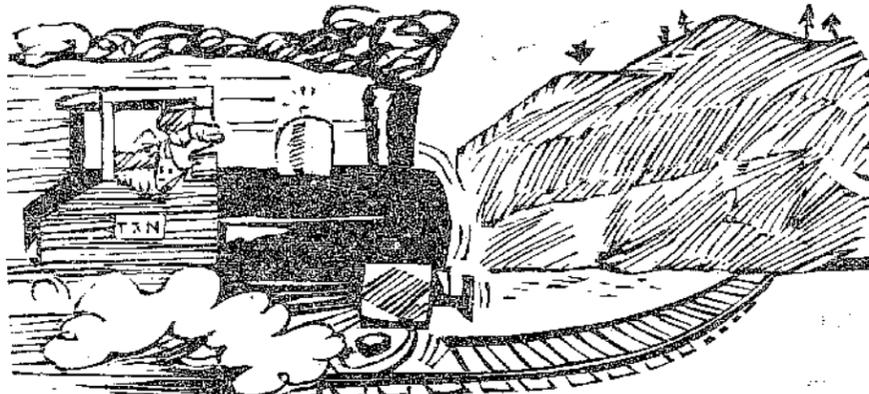
NỤ CƯỜI NỤ CƯỜI NGOÀI

TÊN KÊ TRỘM ĐANG TRÍ
ĐI CHƠI TRONG VƯỜN RỪA

LÍNH MỚI

NGƯỜI CÀI — Ở trại chỉ có một cái xe vôi rỗng. Thì dụ bây giờ có nơi cháy, tôi đem xe đi và để anh ở lại coi trại. Nếu lại xảy ra đám cháy nữa thì anh làm thế nào?
NGƯỜI LÍNH MỚI — Bẩm, tôi cố tìm cách giữ lửa cháy cho đến khi xe vôi rỗng của ông về.

— Trời ơi, họ quên không đục hãm!

TRUYỆN CON CHIM SÉ VÀ CÁI TÊN

THẦY TƯƠNG

MINH NHƯ KÍNH

lại mới sang

Năm ngoài thầy đã nổi danh ở Hà thành. Thầy về Tân thâm nhà nay mới sang. Thầy cũng đã từng đi du lịch các nơi như Xiêm La, Ai Lao, Cao Mên, và Trung Nam Bắc Kỳ. ai cũng biết tiếng thầy học đạo chính tông, rất linh tường về khoa trường số. Trong đời người cần phải biết những điều quá khứ, vị lai như muốn tránh giữ, gặp lành tai lộc may mắn thế nào, muốn mang con cái, cầu việc hôn nhân—gia trách âm phần, vậy ai muốn rõ nên mau tìm đến thầy, thầy sẽ đoán cho mà nghe. Giá cả tính phải chăng. Hiệu thầy Minh như Kính ở 55 phố Hàng Đào, Hà Nội.

THUỐC LẠU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không dứt nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi dứt nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chi em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được dứt nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mại, bệnh hạch lên sài, nóng rết, đau xương, rất thịt, rức đầu nổi mủ-day, ra mào gà, hoa khế, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến hiệu, không bại sinh dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mới quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nửa giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ ĐƯỢC-PHÒNG, 88, Route de Huế (sẽ cửa chợ Hóm) HANOI — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ — Hải-phong, M. Đức, 73, Belgique — Nam-dinh, Ich sinh Đường, 190, phố Khách — Sơn-tây, Xuân Thị Libraire Lạc-sơn — Cao-Băng, Vinh Hưng, 58, phố Thềm Yên-bay, Đông Tuân — Lao-Kay, Đại An — Vinh Huê, Tourane, Bazar Bát Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1er Bakao — Pnompenh, Hồng Bàng — Nhatrang, Sơn giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison An Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể kể hết, các nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thương lượng.

TIEU SON TRANG SI.

(Tiếp theo)

NGƯỜI trẻ tuổi thấy bọn kia ở ngoài đi vào, nét mặt ai nấy có vẻ bí mật thì vui cười hỏi:

— Các chú đi tìm Phạm Thái về đây à?

Viên cai cơ đáp:

— Phạm Thái hẳn ẩn núp ở nơi rừng rú, chứ dám đầu bèn máng về đây.

— Phải! hẳn ta đại gì mà về đây để cho người ta bắt.

Nói dứt câu, chàng thích chí cười khanh khách.

Rồi chàng nâng chén rượu nốc một hơi cạn. Viên cai tấm tắc khen:

— Giỏi thực! từ lượng công tử ít người sánh kịp. Thưa công tử, công tử uống nổi mấy nậm?

— Cái đó tùy! Rượu ngon thì mười nậm cũng là ít. Chứ rượu thảng cha này nhạt (thích, uống chán phê. Nhưng kia, sao các chú không uống rượu với tôi?

Nghe người kia gọi mãi mình bằng chú, viên cai cảm tức muốn sinh sự ngay, nhưng lại nghĩ đến mưu sâu đã rắp, nên cố nén lòng nhẫn nại mà phỉnh thêm một câu:

— Vâng, rượu này chỉ để bọn anh em chúng tôi uống, chứ công tử thì phải soi những thứ rượu hoàng cực hay ngũ-da-bì chính hiệu kia.

Chàng tuổi trẻ cười:

— Nhưng thôi, các chú à, người quân tử không nên nghĩ đến cái ăn, cái uống tha thiết quá. Tối nay ta có thứ rượu cực khổ này của anh quán thì ta hãy tạm thích nó vậy.

— Dạ, ngài nói phải lắm.

— Vậy bây giờ tôi mừng các chú mỗi người một chén để các chú tỉnh ngủ mà canh phòng nhé?

— Dạ, đa tạ công tử.

Chàng tuổi trẻ liền đập mạnh cái nậm không xuống bàn, gọi:

— Bớ quán!

— Dạ.

— Lấy thật nhiều rượu ra đây để ta thết linh nhà vua.

— Dạ.

Tức thì chủ quán mang ra đặt lên bàn năm cái chén lớn và một cái bình thết to gần bằng cái hũ... Chàng tuổi trẻ quay về phía bọn lính:

— Các chú lại đây ngồi cùng uống cho vui.

— Dạ, chúng tôi đâu dám.

— Thì cứ dám đi mà!

Vừa nói, chàng vừa rót sáu chén rượu đầy. Lúc bấy giờ có lẽ đã tới cuối

giờ tuất. Ở ngoài phố phủ im vắng. Chỉ thỉnh thoảng có tiếng trống trong phủ và tiếng mõ ở các điểm canh mà thôi. Bọn lính thì thăm bảo nhau:

— Ta cứ lại xem sao.

— Nhớ mời nó uống thực say nhé?

— Mà đừng quên đạo đây.

— Ủ, thì chúc thọ thiên-tử. Nhưng con gà quay của ta nó đã mang lên kia rồi.

— Uống cạn chén rượu chúc thọ thiên-tử, chàng tuổi trẻ lại bần uổng một chén để mừng cho linh hồn con gà tuấn đã được siêu-tục qui-tiên. Rồi

Chàng tuổi trẻ cười, nói:

— Có thể mà phải bần linh mãi.

— Dạ, chúng tôi xin lại đây.

Sáu người vừa uống cạn chén thì ở phía ngoài có tiếng gọi. Chủ quán ra mở cửa. Một nhà sư, khoác lăm mền ướt mầu nâu đi vào cúi đầu chào:

— A di đà phật!

— A di đà phật!

Nhà sư đi thẳng vào một góc phòng ngồi xếp bằng trên phản, miệng làm râm như đọc kinh. Viên cai hỏi chàng tuổi trẻ:

— Chẳng hay sư có biết uống rượu không nhỉ?

— Sao lại không?

— Nhưng chúng tôi chưa chúc mừng công-tử chén nào.

Vừa nói vừa rót đầy chén rượu nâng lên mời:

— Xin chúc công-tử vạn sự như ý.

Lần lượt năm người mời chàng tuổi trẻ luôn năm chén. Thấy chàng uống rượu như uống nước lã, bọn lính đưa mắt nhìn nhau. Rồi một người nói:

— Bấy giờ ta chúc thọ thiên-tử một chén.

Chàng trẻ tuổi đáp:

lần lần họ chúc thọ quan Thái-sư Bùi-đắc-Tuyên, quan Thái-úy Phan-công-Hung, quan Đại-tư-khẩu Trần-quang-Riệu, quan Đại-tư-mã Ngô-văn-Sổ, quan trấn thủ, quan phân-tri. Khi chúc thọ đến chủ quán thì chàng tuổi trẻ đã say mềm, mặt đỏ gay, đầu lơ đãng, lưỡi cứng đờ, nói diu lại không ra câu nữa.

— Nay các... chú... nhắm đi chứ... rồi ta còn chúc thọ... nhiều... Ủ! sao các chú... không chúc thọ tôi..

— Dạ, vậy xin công tử cho biết quý hiệu.

— Quý.. hiệu à? Tên tôi.. à!.. Ta là Ngang.. tăng công tử.. Lê Báo.. ở trấn Sơn-nam.

Bọn lính đưa mắt như để phân trần với nhau rằng đó là một câu nói dối. Nhưng viên cai cũng vờ nâng chén rượu chúc tụng:

— Ngang-tăng công-tử Lê-Báo thiên tuế!

Cả sáu người giốc cạn chén rồi cùng cất tiếng cười vang nhà. Ngó thấy nhà sư vẫn ngồi ở cái phản đầu phòng bên kia, co ro, ủ rũ trong chiếc mền nâu, có vẻ rét mướt ốm yếu lắm. Một chú lính cũng hơi chuech choáng mời đùa:

— Sư cụ soi rượu không?

của Khái-Hung

Nhà sư có dáng sợ hãi, chấp tay sẽ sẽ đáp:

— Xin mời các thầy, bần tăng không dám.

Nhưng lúc bấy giờ, chàng tuổi trẻ càng say lắm, không nghĩ đến giữ gìn nữa, hạ câu gì nói câu ấy. Nhân bàn truyện đến quan trấn-thủ và quan phân-tri, chàng vừa cười vừa mắng:

— Dốt! dốt tề!

Chàng đã muốn giở mặt, người cai sừng sộ hỏi lại:

— Công-tử bảo ai dốt?

— Dốt! dốt... cả... là.

— Nhưng ai dốt mới được chứ?

Như không nghe rõ câu hỏi, chàng kia nói luôn:

— Hừ! không dốt... mà lại phải dùng... chữ nôm. Đòi thừa nhà ai... lại yê... thị... bằng chữ nôm... bao giờ không... Cha mách què... Đờ mách què!

Người cai sấn đến tận mặt:

— Anh này bảo ai là đờ mách què. Anh phải biết tiên đế đã xuống chỉ cấm tiệt chữ Ngô... thì cứ, tờ hồi dùng toàn tiếng, toàn chữ nước nhà... Tiên đế làm thế là để gây lấy một thứ chữ riêng cho người mình, sao anh lại dám ngạo-mạn khi-quần...

Chàng tuổi trẻ cười phì cả rượu ra mà nói rằng:

— Tiên đế... của các... chú à?

— Của cả nước Nam, chứ của riêng gì ai!

Chàng kia lại cười:

— Không... phải... của ta... Ta chỉ biết... có nhà Lê.

Tức thì viên cai hô lớn một tiếng, bốn tên lính rút cả dao ra chia vào mặt chàng tuổi trẻ.

XIN GIỚI THIỆU

HAI MÓN THUỐC TRỊ LẬU, GIANG RẤT THẦN HIỆU

Nếu dùng đủ thứ thuốc mà bệnh chưa khỏi,

1- Bệnh Lậu thì nên mau mau dùng thuốc Châu phách qui đông hoàn số 15, Giết sạch vi trùng, làm thông tiện tiện, không công phạt tạng thận, không hại đường sinh dục, chóng khỏi bệnh mà lại rẻ tiền. Giá mỗi hộp 1\$ dùng 5 hôm Bệnh mới phát dùng ít mà chóng lành. Bệnh kinh niên dùng nhiều thì tuyệt nọc.

2- Bệnh Giang mai nên dùng Giải độc sát trùng hoàn số 26, giải hết gốc độc, sát hết vi trùng, không hại đường sinh dục, khỏi sợ di truyền cho con cháu. Giá mỗi hộp 1\$ dùng 5 hôm. Bệnh mới phát nên dùng sớm khỏi sợ thành kinh niên. Bệnh kinh niên mau lo trừ, khỏi lo hậu hoạn.

VÔ-VĂN-VÂN DƯỢC-PHÒNG Thudaumet (Nam-kỳ)

Đại lý—HANOI: Nguyễn Văn Đức, 11, Rue des Caisières—YÊN-BAY: Maison Phú Thọ, 8, Yên Lạc—PHỦ-LÝ: Bùi Long Tri—NAM-ĐÌNH: Việt Long, Sau Chợ Cũ - Trương—HONGAY: Hoàng Đào Qui—THANH-HÓA: Gi Long dược phòng VINH: Sinh Huy, Rue Maréchal Foch—THÁI-BÌNH: Trần Văn Nhã, Maison Phúc Lai—Trúc Ninh hiệu à ĐÔNG-ĐÔNG.

Lavencro!!!

LAVENCRO là thuốc tây vết rầy mực hoặc viết nhàm trên giấy má, sờ sạch rất nhanh chóng, không sồn bần như tây thường.

BÁN TẠI:

49, Route de Sinh Từ, 49—Hà Nội và các hiệu sách ở Hà Nội cùng các tỉnh

NGUYỄN-THỊ-MINH-PHÚC

Chàng chợt hiểu, đứng dậy lùi lại mấy bước, rút gươm ra đối địch, nhưng vì chàng say quá, chân tay run lay bầy, vira bị viên cái ấy mạnh cái bần vào người đã ngã quay ra. Bọn lính cười ồm lên, xúm lại toan trói, thì một tiếng hét ở sau lưng khiến mọi người kinh ngạc :

— Không được vô lễ với công-tử.

Nhà sư lùi rù ban nẩy tung cái mền nâu xuống phần, đã vụt trở nên một võ sĩ lẫm liệt, oai phong, tay cầm kiếm xông vào. Bọn lính liền bỏ chàng say rượu, quay lại chống cự với nhà sư. Nhưng chống cự sao nổi ? Lưỡi kiếm đi đến đâu, máu chảy đến đấy, chỉ trong khoảnh khắc là năm cái thầy đã nằm ngổn-ngang dưới đất.

Nhà sư liền giơ kiếm vụt mạnh một cái vào cây đèn dầu lạc cho tắt, rồi xốc chàng trẻ tuổi say rượu, cắp nách ra sân sau vào tàu giắt ngựa, nhẩy vọt lên yên trông thẳng phía tây bắc, phi nước đại.

II Bến Lơ

Trên con đường từ thành Kinh-bắc đến huyện Đa-phúc, buổi sáng sớm hôm ấy, những người lái buôn nói với nhau nhiều câu chuyện sơn gậy, rừng mình.

Trong bọn có bác gánh một gánh nổi đồng nặng là nhất gan hơn cả. Mới tới cầu Dơi, bác đã hoảng hồn mất vía vì một câu chuyện vừa được nghe và nhất định đòi trở lại trấn-lỵ, không đi nữa. Một cô hàng nổi đất, người bé nhỏ xinh xắn dựa con mắt sắc sảo liếc chàng mỉm cười mà nói rằng :

— Vì bằng bác chẳng chịu bộ vệ chúng em qua khỏi bến đò Lơ thì cũng xin bác đưa chúng em tới chợ Chờ thôi để chúng em bán mấy gánh nổi đất này chứ.

Một cô khác cũng chêm một câu :

— Đàn ông các ông mà sợ hãi thế, thì bọn đàn bà con gái chúng em còn dám đi buôn đi bán làm sao ?

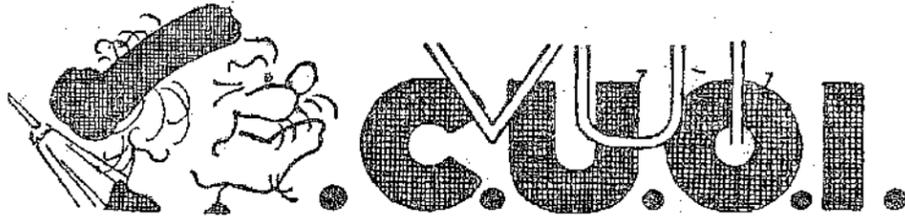
Một anh chàng trẻ tuổi làm nghề khoan lợn, tay vác cái cần-dài dân có thông lọng, nghe chừng cảm-dộng vì những đôi mắt đưa tình, những cặp môi tươi thắm, cố lấy giọng mạnh bạo mà bàn rằng :

— Thì ta hãy vào trong cầu ngời nghĩ một đã hào.

— Phải đấy, trời mưa bay tuy cũng có vẻ đẹp, nhưng chúng ta chẳng khỏi rét buốt đến xương. Vậy còn gì hơn là vào ẩn dưới mái cầu, trú mưa một lát.

(Còn nữa)

Khái Hưng

Của T. T. Tịnh Huế

I. Anh hùng tương ngộ

Một hôm, hai nhà họa-sĩ trừ danh gặp nhau : mỗi người lần lượt đem tài mình ra phô.

Họa-sĩ thứ nhất nói : Hôm qua, tôi vẽ vắn trên một tấm ván để giả mẫu đá cầm thạch, vẽ xong muốn thử lẫm vắn ấy có trông được như thật không, tôi đem thả xuống sông thì nó giống đến nỗi chìm lìm như đá thật.

Họa-sĩ thứ hai nói : Hôm trước tôi chấm cho một nhà triệu-phủ một bức họa cảnh trời đông, treo trong phòng ăn được mấy hôm, ông ta phải hạ xuống đem cất đi.

— Tại sao vậy ?

— Có lạ gì đâu, vì mỗi lần đem nước ra uống, thì nó đóng lại như nước đá hết.

II. Lo xa

Thầy kỹ đánh máy chữ lẫm bầm một mình : Lần nào đánh máy cũng lẫm, thời hôm nay ông chủ bảo đánh hai bản thì mình đánh thành bốn bản, phòng có lẫm tờ nào thì thế vào.

II. Lý-luận Lý Toét

Lý Toét vào một cửa hàng tạp hóa bảo lấy một đôi giầy sỏ vào chân trở ra không trả tiền.

— Cụ lý ơi, trả tiền cho cháu, mỗi hàng ấy cháu mới lấy ở hiệu Cụ-lợi ra mà, chưa bán chịu được.

— Thế bà đã trả liền cho Cụ-lợi chưa ?

— Cụ nói lạ, không trả ai đưa hàng cho mà bán !

— Vậy thì thôi, đã trả rồi, bà còn bảo tôi trả lần thứ hai làm gì cho vô ích.

Của M. B. Đư Huế

I. Ngụ lạ !

Một hôm đi tỉnh về, Lý Toét thuật truyện lại với Xã Xệ : Hôm qua đi ngang trại lính thấy thằng cha dơi lớn sầm sầm mà đếm chỉ được từ oong (un) đến đơ (deux), mà lại lẫm đi lẫm lại mãi cũng không thuộc. Cụ Tỳ nhà tôi học mười hôm mà đã đếm được từ oong đến dit. M ói biết người tỉnh họ ngụ lạ !

II. Giờ ám tả

THẦY — Bà! Trại ngược chữ « hon- teux » là gì ?

BÚT (nghe lẫm) — Thưa là bà nguyệt ạ !

III. Ác tăng

NHÀ SƯ — Thưa thầy, tôi muốn vào hầu quan Sát.

Người gác vừa chỉ chiếc ghế vừa bảo : Attends !

NHÀ SƯ — Ông này lão ! tôi làm gì mà ông bảo tôi là ác tăng !

IV. Trong ngục thất

Một vị quốc vương viếng ngục thất, hỏi một tội nhân :

— Người bị tội gì ?

— Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần chịu oan.

Ngài lại hỏi một tội nhân thứ hai :

— Người bị tội gì ?

— Muốn tâu bệ hạ, như người kia, kẻ hạ thần cũng vô tội chịu oan.

Nhìn một tội nhân thứ ba cũ rử ngồi trong xô ngục, tay chân xiềng xích, quốc vương cũng hỏi :

— Người bị tội gì ?

— Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần mang tội giết người đoạt của.

Quốc vương kinh hãi gọi cai ngục

truyền : «Thả thẳng này ra, kéo hai tên kia nhiệm lấy tình xấu mà trở nên kẻ có tội ».

Thế là tên tù thứ ba bị đuổi ra khỏi ngục.

V. Ba điều lệ mới

Hôm ấy, hương chức các làng thuộc huyện T. đến huyện lỵ để nghe quan trên hiểu dụ về ba điều lệ mới về thuế lá.

Sau khi đợi ba giờ đồng hồ trước cửa huyện, các hương chức được đòi vào.

Vòng tay, cúi đầu trước cửa công đường, hương chức lắng tai nghe.

Quanday : « Lắng tai nghe để về bảo dân ! Nhà nước vừa đặt ra ba điều lệ mới về thuế lá. Ba điều lệ ấy là : điều lệ thứ nhất, điều lệ thứ nhì và điều lệ thứ ba. Các hương chức phải tuân theo, không được trái phép Chính-phủ ! »

KẾT QUẢ

(Số 125, 126, 127, 128, 129)

Thi vui cười

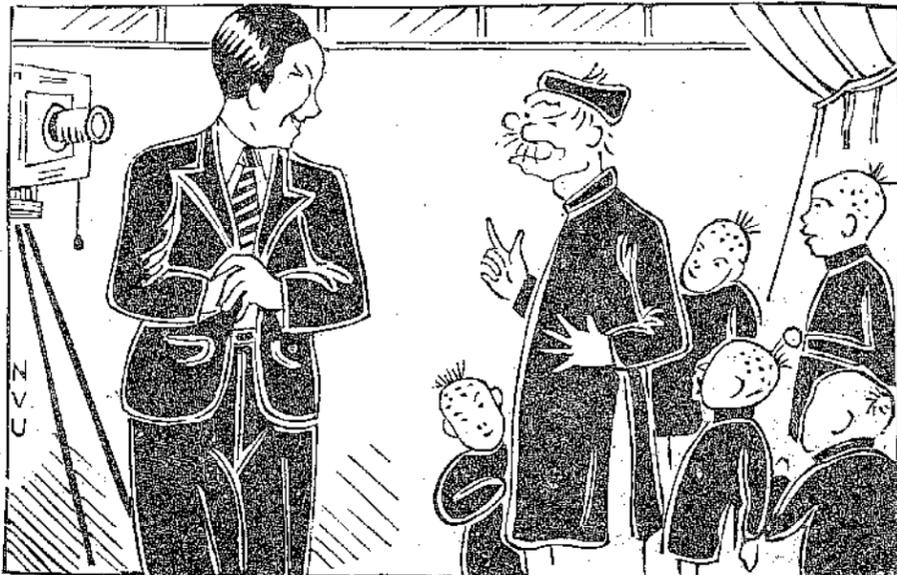
Giải nhất về bài « Bồng cô » đăng trong số 128 của ông C B P L Hải-dương (ông làm ơn cho biết tên và chỗ ở).

Giải nhì về bài « Truyện làng Bep » đăng trong số 125 của ông Lê văn Bình 80 Bd Garreau Hanoi.

Thi tranh

Giải nhất về bức tranh « Sự tích con rồng » đăng trong số 129 của ông Trần-thành-Tĩnh Institut de la Providence Huế.

Giải nhì về bức tranh « Giật chuông » đăng trong số 127 của Năng Hiền (ông N. H. làm ơn cho biết tên và chỗ ở).

— Ảnh của các em thí-xin cụ 2 đồng nửa tá.
L. T. — Bây giờ tôi mới có năm thôi, ông chờ tôi bằng bây giờ sang năm thì mới đủ số.

docteur
NGUYỄN HẢI
6, RUE DE COLOMB
(Góc ngô Nam Ngự) — Giày số 410

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI
PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13
HOÀNG-MỘNG-GIÁC VÀ NGUYỄN-HẠC-HẢI
BÀO-CHẾ HẠNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS
Chính chủ - nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận
CÓ BÁN : Rượu bổ Vin Tonique Alexandra 1305

Đuôn Tuyết

(Tiếp theo)

VII

Vì đêm qua, khi ở nhà Thảo về, Loan còn bận xếp dọn quần áo và tư-trang vào bồn, nên hơn tám giờ sáng mới thức dậy.

Bà Đạo, một người cô của Loan bước vào nói:

— Thế nào cô dâu dậy thôi chứ. Sáng bảnh mắt mà còn ngủ, về nhà chồng như thế thì rầy rà to.

Loan nói đùa:

— Nào thì dạy đề về nhà chồng.

Hai chữ « nhà chồng », Loan nhắc đi nhắc lại như đề nhồi vào óc rằng việc nàng lấy chồng đã là một việc nhất định rồi, nàng không còn phải nghĩ ngợi lồi thối gì nữa. Làm bộ ngây ngô, Loan hỏi bà Đạo:

— Thế bây giờ cháu phải làm gì, thưa cô?

— Cô phải rửa mặt, phấn sáp vào rồi đi lập lễ.

Loan lại nói:

— Vậy từ giờ trở đi, con làm như người ta ấy con đi lấy chồng. Ai bảo lễ thì lễ, ai bảo bước thì bước; bảo cười thì cười, con không biết gì đâu, cô nhé?

— Được cô không lo. Đã có các cô phù dâu. Các cô ấy cũng sắp sang bây giờ.

Lúc Loan đang vuốt tóc mỉm cười với bóng mình trong cái gương con thì cô Nhung bước vào phòng cười nói:

— Nào, vào đề xem một người sung sướng.

Loan hỏi:

— Tôi sung sướng à! Lại nhá! Thế mà tôi không biết đấy!

Rồi nàng cười tit tit nói tiếp:

— Nào thì sung sướng...

Nhung chỉ cái gương bạn cầm ở tay hỏi:

— Cái gương ai biểu mà trông tàng thế kia?

Rồi nàng cầm cái gương đối mỗi đề gần đấy, giơ lên trước mặt Loan:

— Cô dâu mới thì phải soi cái gương đẹp như thế này mới xứng đáng. Còn cái gương láng kia thì quảng nó đi cho rảnh.

Loan cất tiếng cười để quên nỗi buồn thoáng qua tâm hồn nàng. Vừa lúc đó thì bà Hai đi qua, bà âu yếm nhìn con, vẻ vui tươi hiện ra nét

mặt. Bà mỉm cười sung sướng vì thấy Loan cười đùa vui vẻ với bạn.

Nhà mỗi lúc một đông khách. Trong phòng Loan, các cô phù dâu đã đến đông đủ. Tiếng nói ồn ào sồn sào. Mỗi lần Loan nói đùa là một lần các bạn cười ồ lên, rồi Loan lại cười theo và cười to hơn mọi người. Nàng cười cười nói nói không lúc nào ngừng, khiến cho các bà đi, bà cô xếp dọn ở ngoài đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, khó chịu.

Bong một tràng pháo nổ ran. Nhà trai đã đến. Loan không sao giữ khỏi hồi hộp. Nàng im bật, đưa mắt nhìn ra ngoài nhà, mơ màng nghĩ đến những xác pháo đỏ rực, biểu hiệu của sự vui mừng mà nàng vẫn thấy trong những ngày lễ hay trong những đám cưới của các bạn cũ. Nàng lần lần so sánh tiếng nổ của chiếc pháo với tiếng cười của nàng hồi nãy, vì nếu tiếng pháo kia làm cho xác pháo tan tành thì tiếng cười của nàng là tiếng cười đưa nàng đến một cảnh đời chết.

— Kia chị Thảo!

Loan mừng rỡ khi thấy Thảo bước vào phòng, vì lúc này là lúc nàng cần một người hiểu biết tâm linh nàng để luôn luôn ở bên cạnh an ủi nàng. Loan nũng nịu trách:

— Sao bây giờ chị mới đến?

Thảo đáp:

— Vì đồng hồ nhà tôi chậm mất nửa giờ.

Loan bảo Thảo ngồi sát bên cạnh, rồi nhân khi các cô phù dâu đang

mãi nói truyện, ghé vào tai Thảo hỏi nhỏ:

— Anh Dũng đi chưa?

— Anh ấy đi rồi.

Thật ra thì Dũng còn ở nhà Thảo. Loan thân thờ nói:

— Anh ấy không đến mừng em.

Ngâm nghĩ một lát, Loan chưa chát nhắc lại:

— Mừng em!

Rồi nhân thấy cô Vị nhìn nàng nói đùa, nàng cất tiếng cười ròn rã. Cô Vị đưa mắt nhìn các bạn nói đùa:

— Cô dâu hí hôn như người sắp được của.

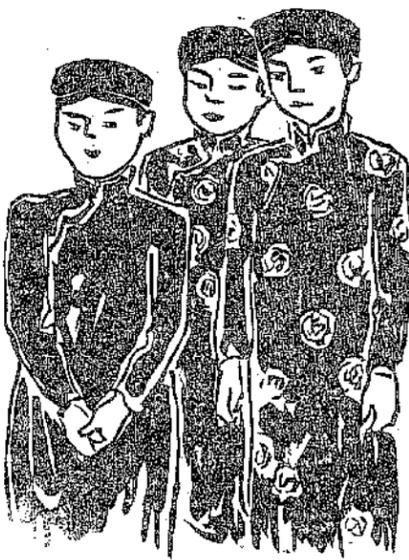
Một cô khác tiếp luôn:

— Mà sắp được của thật.

Bỗng có tiếng ở ngoài buồng nói vào:

— Các cô đưa cô dâu ra lễ gia tiên.

Loan lẳng lặng đi theo các cô phù dâu ra. Lờ mờ trong khói pháo, nàng thấy Thân mặc áo thụng xanh đương cúi rạp trước bàn thờ. Đèn nến sáng choang, lư đồng bóng loáng, khói trầm nghi ngút tỏa, hoa cúc vàng tươi xen lẫn với hoa thược-độc đỏ thắm, những cảnh lộng lẫy ấy đối với Loan không có nghĩa lý gì, vì không phải là biểu hiệu của một sự vui mừng chân thật. Nàng thân nhiên bước lên, trong khi trăm con mắt đều chăm chú nhìn nàng. Người thẹn nhất lúc đó không phải là Loan mà là Thân đương nấp sau hai người phù

của Nhật Linh

đỡ, mặt đỏ bừng khi thấy Loan tỏ vẻ nhìn thẳng vào mặt mình. Trong khi bước lên lễ, Loan nghĩ thầm:

— Kề ra thì trông vẻ mặt Thân cũng không có gì đáng ghét lắm.

Rồi nàng thấy hiện ra trước mắt hình ảnh Dũng ngồi trước lò sưởi, vẻ mặt rắn rỏi cương quyết, vẻ mặt của một người có chí khí cao rộng, và so sánh Dũng với Thân, chồng nàng, người có một vẻ mặt tâm thương, một chí khí tâm thương và một cuộc đời mà nàng biết chắc cũng sẽ tâm thương.

Nàng vừa cúi lễ trước bàn thờ vừa có những ý tưởng phức tạp ấy. Lễ tổ tiên bao giờ cũng chỉ là một cái lệ, nên Loan không thấy mấy may cảm động. Nàng chỉ xuống ngưỡng lên như cái máy. Nhưng đến khi lễ bố mẹ, Loan tưởng không đời nào quên được vẻ mặt sung sướng của bà Hai lúc đó, cái sung sướng ấy thật đã an ủi được Loan, vì nàng cảm thấy sự hy-sinh của nàng là có nghĩa-ly.

Khi ra đến ngoài, lúc sắp lên cái ô-tô hòm kết dây hoa, trong lúc tiếng pháo tiễn đưa nổ ran bên tai Loan thờ thân ngược mắt nhìn lên cao: qua cành mấy cây bàng điểm lộc non, da trời xanh trong nhẹ vờn mấy làn mây trắng. Nàng nghĩ đến biết bao nhiêu sự sung sướng nó đợi nàng ở những nơi đâu đâu, mà nàng không bao giờ đi tới, bị những giây vô hình rất chặt nó giữ nàng ở lại đây, không tài nào thoát, ly được.

Lúc xe đi đến cửa Nam, Loan bỗng nắm chặt lấy tay Nhung. Nhung giạt mình hỏi:

— Cái gì thế chị?

Loan vội đáp:

— Không.

Thật ra, Loan vừa thấy Dũng đứng ở đầu phố tươi cười nói truyện với một thiếu-nữ ăn mặc rất sang trọng. Khi nàng nhìn thấy Dũng, Dũng có ý chực lánh mặt sau một thân cây.

Loan quay lại nhìn với qua cái cửa kính sau xe, nhưng chỉ thấy bụi đường tỏa lên che mờ mặt.

IP H I I - Y I E N

GUỐC TÂN THỜI

Nhà chế tạo: PHÚC-LONG, 48, rue des Graines (HÀNG ĐẬU) HANOI — Téléphone 251

HIỆU GIÀY LỚN NHẤT XỨ BẮC KỲ

Phong Tài

43, RUE des PIPES HANOI

Chuyên
gửi linh
hoà giao ngân
khắp Đông Dương

SUCCESSALES
2 et 18
Rue des Paniers

VIII

Trời đã về chiều. Trên giảng tre sơ sác, da trời tím thẫm lhra thốt điếm vài ngôi sao long lanh. Trong phòng, Loan ngồi một mình tựa cửa, tay trên vai quàng chiếc khăn len giấy mà nàng còn như thấy hết cả cái lạnh lẽo của buổi chiều xuân thắm vào người. Dưới ánh đèn lù-mù, con gà luộc nằm trên đĩa, mỡ toác mỡ như muốn kêu; trong lọ thủy-tinh, mấy bông hoa hồng vì cuống không tới nước nên đã ngã xuống, ú-rũ héo tàn, mấy cánh hồng rải rác rơi trên thảm.

Loan đưa mắt nhìn quanh phòng: đôi gối thêu song song đặt ở đầu giường với chiếc mền lụa đỏ viền hoa lý ẩn sau bức màn thiên thanh, diễn ra một quang cảnh êm ấm, một cảnh hồng-lai phảng-phất hương thơm. Loan nhắm mắt lại, rùng mình nghĩ đến rằng đó là nơi chôn cái đời ngày thơ, trong sạch của nàng: ở trong cái động-liên nhỏ ấy, lát nữa thân nàng sẽ hoàn toàn thuộc về người khác, người mà nàng không yêu hay cố yêu mà chưa thể yêu được. Vẻ trang hoàng lòng-lẫy càng làm rõ vẻ cay chua của sự hiến thân vô nghĩa lý.

Nàng cau mày, hé môi tự hỏi:

— Sao ta lại ở đây?

Rồi tự nhiên, nước mắt nàng ứa ra chảy giòng giòng trên má, giọt nọ theo giọt kia từ từ rơi trên vật áo nhung.

Nàng mỉm cười đơn đơn, vì thân phận nàng với thân phận một gái giang-hồ: nếu gái giang-hồ hiến thân cho thiên hạ để mưu sự sống, thì nàng cũng đành nhắm mắt hiến mình cho Thân, một người mà nàng không yêu, để mưu lấy sự vui lòng cho cha mẹ.

Loan lắng tai nghe thấy tiếng nói truyện ở ngoài nhà, lần lần cố nhận ra xem tiếng những ai nói: một thứ tiếng nói ã-ã mà nàng biết chắc là tiếng bà mẹ chồng xen với tiếng nói đều-đều mà nàng đoán là tiếng nói của Thân.

Nghe tiếng bà mẹ chồng nói, Loan sực nhớ đến lúc nàng bước chân đến cửa nhà chồng; đáng lẽ bước qua cái hỏa lò để ở cửa, nàng đứng dừng lại, cúi nhìn cẩn thận rồi vờ

như vô ý lấy chân bắt đồ cái hỏa lò, mấy viên than hồng lăn lộn cả ra mặt đất. Nàng còn nhớ lại cả vẻ mặt ngo ngác của bà phán Lợi vừa cười gượng vừa sai người nhà quét thu mấy viên than hồng vào góc cửa. Lại còn khi lễ tơ hồng, người ta đặt nàng ngồi sau lưng Thân, nàng sắp lễ, thân nhiên đứng lên ngồi ngang hàng với Thân.

Bây giờ nghĩ lại, nàng tự trách rằng hơi ngộ nghịch. Trước kia, nàng có hứa với nàng cố sống trong sự phục-tòng, coi bố mẹ chồng như bố mẹ đẻ, mà chưa chi nàng đã tìm cách trên trọc. Nếu nàng không yêu mẹ chồng được một cách chân thật, thì nàng cũng cố kính trọng và chiều chuộng mẹ chồng để đỡ khổ đến mình. Nàng lắc đầu lẩm bầm:

— Giả đạo-đức. Ta bắt ta giả đạo-đức.

Vì nàng không muốn tự dối mình: nàng cho việc yêu mẹ chồng khó gấp mấy việc yêu chồng và có lẽ là một việc không thể làm được. Sự thực như vậy. Không nhận điều đó lúc là mình lừa dối mình. Trong chế độ đại gia-đình, không có những giây thân ái tự nhiên giáng bước người nọ với người kia, thì đành lấy những giây liên lạc giả dối mà giàng huộc lấy nhau vậy.

Loan cho việc dối đãi với mẹ chồng không phải là việc khó khăn. Việc cầu nhất là làm thế nào yêu được Thân, vì nàng có yêu Thân thì đời nàng từ nay mới có nghĩa lý.

Lúc đó, nàng cố ngồi yên, không nghĩ ngợi nữa, đợi đến lúc Thân vào phòng.

Đồng hồ ngoài nhà tuy mới điếm làm tiếng — mà vì ở nhà quê nên hình như đã khuya lắm. Sau khi tiếng xe điện chuyển cuối cùng ở Hà-đông về âm-âm ở đầu Ấp, tĩnh không còn một tiếng gì khác nữa.

Một lát, nàng thấy ngoài nhà tắt đèn, và tiếng giấy đón-đén đi về phía buồng nàng. Nàng hồi hộp đứng dậy, cúi mặt vắn-về mấy bông hồng ở trong bình.

Thân sau khi đã cài cửa cẩn-thận, tiến đến sau lưng nàng. Hai người lặng yên hơn một phút đồng hồ, không ai dám cất tiếng nói trước.

Bỗng Loan thấy một bàn tay nhẹ để lên vai nàng. Nàng vẫn không quay lại, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ và lúc đó, hình ảnh Dũng lại hiện ra trong trí tưởng của Loan rõ rệt như trông thấy trước mắt. Các ngôi sao trên trời biến hết, mắt nàng vẫn mở mà không nhìn rõ vật gì, nàng chỉ thấy loàn một màu đen thẫm như mực.

Một lát, nàng thấy cánh tay Thân đỡ nàng và đặt nàng ngồi xuống ghế. Thân lúng túng nói mấy câu rất sẽ, nàng không nghe rõ. Trong lúc nàng ngồi lặng yên cúi mặt, thì Thân ra phía giường loay hoay xếp dọn. Nàng đưa mắt nhìn mới hay rằng Thân đương giải một miếng vải trắng lên trên chiếu. Bỗng nàng hiểu và cảm thấy lắt cả cái mọi rợ trong cử chỉ của Thân lúc đó. Nàng mỉm cười khinh bỉ, nghĩ thầm:

— Chỉ có sự trinh tiết của tâm hồn là đáng quý thôi.

Nghĩ vậy rồi nàng tắc lưỡi đứng dậy, bỏ chiếc khăn san xuống bàn và lạnh lùng cởi áo ngoài.

Trong lúc đó thì trên chuyến xe lửa đêm lên Yên-báy, Dũng ngồi khoanh tay yên lặng nhìn mặt trăng lạnh lẽo mùa xuân chạy sau những giải rừng lù mù đen, nối tiếp nhau ở chân trời.

(còn nữa)

BIẾT LY

Đi đi! người bạn của em ơi!
Kia, ánh chiều xa đã lặn rồi.
Trên bến lau già, em đã thấy
Tiếng người lại gọi mãi không thối.

Kia, gió chiều căng phẳng cánh buồm,
Trời cao lấp lánh bóng sao hôm.
Thời-gian như nước sông kia chảy,
Còn đứng than chi khổ với buồn?

Đi đi! than thở nữa mà chi!
Bạn khổ, đây em có sướng gì;
Song nỗi ưu-phiền em đã đời
Ra lòng can-đảm, lúc phân-ly.

Vì em không muốn giống như ai,
Khi tiễn đưa nhau, lệ vẫn rơi;
Nhưng lấy nụ cười vui để bạn
Bước ra, chẳng nhụt trí làm gì.

Đi đi! bạn ơi, chớ nên sầu:
Cách mặt nhưng lòng có cách đâu?
Bạn đã yêu em sao chẳng biết:
Khi yêu, xa cũng hòa gần nhau?

Bạn cố vui lên, chớ oán hờn!
Đời người sướng-khổ có từng cơn;
Rồi sau này đến hồi sum họp,
Em chắc tình ta lại thắm hơn.

Kia, sương thu đã phủ mơ màng,
Bóng tối reo thêm về lạnh-lung.
Thời bạn ra thuyền vui về nhé!
Cho em trở lại chốn khuê-phòng!

Ngày ngày, trông vơi đám mây xa,
Em nhớ tình em với bạn và
Cầu nguyện cho ai mau thỏa trí,
Phong trần ít chịu nỗi phôi-pha.

T.Đ. NGUYỄN-VĂN-KIỆN

PHONG-HOA

TOÀ SOẠN VÀ TRỊ SỰ
80, A° GRAND BOUDDHA, HANOI
TEL. N° 874

GIÁ BÁO:

	Sáu tháng	Một năm
Trong nước	1\$60	3\$00
Ngoại quốc	3.50	6.50

MỖI SỐ: 7 xu

Mua báo kể từ 1 và 15 và phải trả tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về:
M. Nguyễn-tường-Tam
Directeur du Phong-Hoa

BỨC THƯ' NÊN ĐỌC

Dương-Son, le 28 Août 1933

Monsieur LÊ-LÂM, chargé de l'École de Dương-Son à Faifo
à Monsieur Nam-thiên-Đường, Médecin à Hanoi.

Thưa ngài, tôi chuyên nghề áo lam, tính thần hao tổn khi huyết suy kém, ăn ngủ ít, hay nhức mệt, đau lưng, đau mình, tê chân, một gối, linh dục kém, thân thể gầy còm, tôi đã dùng hết các thuốc tây, thuốc Tàu, thuốc ta, mà chẳng công hiệu gì cả, từ khi tôi dùng thứ thuốc "BÁCH-BỘ-THIỆT-HUYẾT số 25" của ngài, (giá 1\$50) thì thấy trong mình khỏe mạnh, tinh thần thịnh vượng, khỏi hết các bệnh, thực là thứ thuốc rất quý, tôi đã giới thiệu cho nhiều người dùng thứ thuốc ấy, mà đến được công hiệu cả, vậy có mấy lời cảm tạ ơn ngài đã có công nghiên cứu chế ra món thuốc rất quý ấy. Kính thư, LÊ-LÂM.

Xin giới thiệu: thuốc này có bán tại Nam-thiên-Đường, 46, phố Phúc-Kiến, Hanoi — Mai-Linh, 62, Cầu-đát, Hải-phong. — Chỉ điểm 140, phố Khách, Nam-Định — Tân-phúc-Hòa, 80, phố Ninh-Xá, Bắc-Ninh — Rạng-Đông-Việt-tri, Báo-hưng-Long, Phú-Thọ — Nguyễn-Long, Ninh-Bình — Vinh-hưng-Tường, Vinh, Vinh-Tường, Huế — Thanh-Thanh, 88, Pellerin, Saigon, và các đại lý khắp các tỉnh xứ Đông-Đương.

CÙNG MỘT Ý TƯỞNG

Em bảo chị: Em chỉ đến hiệu Tài-Xuyên may áo thôi, chị ạ.
Mẹ bảo con: Đi đến Tài-Xuyên, mẹ sẽ may quần áo cho, đẹp lắm!
Hai chị em bạn: May áo đầu đẹp nhất nhĩ?
— Chỉ có hiệu Tài-Xuyên làm vừa ý tôi nhất
— Ở đâu?
— Ở Hà-Thành, mà không biết câu ca-rao này à?
Hà-Thành 16, Hàng-Đa: Tài-Xuyên may áo quần, bà quý cô...

CÙNG ÔNG NGUYỄN VỸ

ÔNG Nguyễn Vỹ là một nhà học rộng. Bản về thơ ca, ông cho chúng ta biết nhiều điều mới lạ: ông hiểu rõ được cả các ẩn dụ thơ, khuôn phép thơ, mỹ-thuật của thơ, tuy ông không hiểu thơ là cái gì, và tuy ông thấy mình là thi sĩ.

Ông lại khéo nói nữa. Khéo nói lắm, khéo nói quá! Ông bệnh vực ông một cách rất có duyên, rất chu đáo, mà ông phản đối ông lại chu đáo gấp đôi. «Tập thơ đầu» của ông là một tập thơ có khuynh hướng về cái cách, nhưng người làm «Tập thơ đầu» lại sợ cái cách, hay cái cách bằng lối riêng của ông. Ông bỏ cái gông cùm biên ngẫu với phép hạn chế phá, thừa, luận, kết của luật thơ Tàu, để mang cái gông cùm mới của luật thơ Tây.

Thơ của ông Vỹ thiếu cái chi chi kia, chữ «chân» thơ (pieds) thì đủ lắm. Xin đọc thử ít câu sau này:

Những cặp mắt xinh đẹp, mà ta thấy
thoảng qua
Ban ngày, lúc ta thủng thỉnh đi trên
đường phố,
Bấy giờ một mình ta trần trọc trong đêm
tối...

(Lối thơ 10 chân)

Hai bàn chân linh thiêng ấy! Những
ngày rằm và ngày hội
Tôi đã được nhìn rất cảm-dộng những
trẻ mồ côi nhỏ,
Những bà già và những cô thiếu-nữ
xinh đẹp, ngây thơ
Hôn hít hai bàn chân Thánh, hoặc lấy
tay vuốt ve, sờ,
Hay là với khăn mùi-soa, vật áo, miếng
nhung, miếng vóc
Mà họ áp hôn vào môi, hoặc đưa lên
đầu tóc.

(Lối thơ 12 chân)

Soi đến kính hiển vi cũng không
thấy thiếu một chân nào qua. Thơ ông
quả thực không phải thơ què. Nhưng
quả thực là ngô nghê.

Đem so sánh thơ ông Vỹ với hai bài
thơ «Đồng hồ» của tôi, ông không
hăng lòng là phải, vì nó không đủ
chân, nhưng giá đem so sánh với bài
«Sou-nê» sau này của cô N.T.G. thì
hắn ông ưng ý lắm:

TẶNG VỮ GIÀ CỦA TA

Hỡi vữ già của ta ơi! Hỡi vữ già của ta
ơi!
Vũ đến ở hầu nhà ta, may mắn ấy thực
bởi trời.
Vũ tuy người chẳng xinh tươi, mà lại
cũng không còn trẻ,
Nhưng rất chắc chắn, vững vàng, và
vừa nhanh và vừa khỏe.

Gọi thì đa, bảo thì vàng, chưa hề phải
mắng một lời.
Suốt từ sáng sớm đến chiều, chỉ làm
lặng chẳng rong chơi.
Nào việc bếp núc nấu ăn, nào giặt quần
áo, nào chẻ
Củi, nào quét gợn cửa nhà, hết việc lớn
đến việc bé.

Tôi lấy hết can đảm để đọc đi đọc
lại, lúc thì nhâm thâm, lúc thì cất
giọng ngâm nga, mà buồn thay cho tôi,
tôi nghe nó vẫn làm sao ấy!

Nhưng đối với tác giả thì nó có nhiều
thị vị lắm, nó có một thứ thị vị ngấm,
cũng như người đàn bà xấu số ở trong
phong dao có duyên thâm vì được
chồng yêu quý:

Lỗ mũi em lấm gành lóng,
Chồng yêu chồng bảo râu rồng trời cho,
Đêm nằm thi ngáy o-o,
Chồng yêu chồng bảo ngáy cho vui nhà,
Đi chợ thì hay ăn quá,
Chồng yêu chồng bảo về nhà đỡ cơm.

Ông Vỹ có quyền yêu thơ của ông
lắm.

Am-hiểu âm-luật, biết nói đến những
chữ trật-tự, quy-tắc, biết chê sự hỗn-
độn hồ-đồ, lại biết ghét những cái ngổ-
ngần ngây-ngớ, mà viết ra những thơ
như trên kia, thì viết làm gì?

Tôi là người bạn ham đọc thơ và chỉ
mong đợi được đọc những thơ hay.
Không hay lắm thì hay vừa vừa cũng
được. Lúc trông thấy tập sách xinh
xinh, bìa in sạch sẽ của ông Vỹ, tôi đã
có bụng mừng rằng sẽ được hoan
nghênh một tác-phẩm có giá-trị. Vì, xin
thủ thực, ngòi bút bông đùa của tôi
cũng đã chán, đã gây sự chàm trích
những văn chương không ra gì rồi.
Nhưng lúc đọc thơ ông, tôi không thể
nào nhận được nữa. Có phải lỗi ở tôi
đâu?

Ông bảo tôi có ý mặt xát ông, ông
lại bảo Thế Lữ muốn đim ông. Tôi
cũng như Thế Lữ không bao giờ mặt
xát riêng ai. Già người ta cứ làm vưu
hay đi, thơ văn người ta viết không
lúng lúng ở trong cái thể văn chật hẹp
buồn cười, thì tôi là người đầu tiên
hết lòng ca tụng. Còn như ý muốn đim
ông! Trời ơi? đời nào chúng tôi lại
đang tâm làm một việc mà ông ngờ
một cách dễ dàng như thế! Và lại còn
đim ông thế nào được nữa, văn thơ
kia chưa đủ nói xấu ông rồi ư?

LÊTA

HỎI BỆNH

Cùng các bệnh nhân yêu quý của tôi

Từ khi mở phòng khám bệnh, tôi
được các bạn sẵn lòng ốm để có bệnh
mà hỏi tôi, ngày một thêm nhiều, nên
việc tôi ngày một thêm bận. Tôi thấy
khách háng đông, phương thuốc mình
thần hiệu, thư mình-tạ lương-y chất lên
như núi đù cho mình đốt lên. Suối được
xuối mùa rét này, nên cảm động và nức
lòng từ nay lại sốt sắng đón tiếp các
bệnh-nhân yêu-quý.

Tôi lại mới mở thêm một phòng nữa
và mượn thêm rất nhiều thư-ký để đáp
thư các nơi gửi về. Ngoài khoa chuyên
môn, tôi lại nhận chữa các bệnh khác
về tâm thần nữa. Vậy các bạn cứ việc
ốm đi cho.

Dr de Lêta cần cáo

Ông Yang Pê Tehou

HỎI.— Trời còn có khi mưa khi nắng,
người tốt cũng có lúc mạnh lúc đau,
sách có chữ «nhân thân như tiêu thiên
hạ hồ», thực là chí lý lắm vậy. Bởi lẽ
ấy, nên tôi cũng bị cảm trong ít lâu nay,
mà bị thứ cảm nặng lắm: nằm sợ gió,
ăn sợ muối, tai á, mắt quáng, không
nghe rõ, không trông rõ cái gì. Nghe
nói ngài có thần phương, vậy xin ngài
chỉ giúp.

Nếu tôi khỏi sẽ xin đền ơn rất hậu,
mỗi năm báo Văn-Học tạp-chí (nhưng
bài thuốc của ngài xin đừng đăng
báo cho chúng tôi).

ĐÁP.— Căn bệnh: Ông không quen
thủy thổ nước Nam, mà bây giờ mới
cảm là may đấy. Bệnh ông trầm trọng
lắm, vì trúng phải gió nồm Nam đã
thâm niên. Có lẽ từ hồi Nam-phong
mới bắt đầu thôi. Ở tai là vì những
tiếng âm-ĩ của những vật kêu mà rỗng
khua mãi bên tai. Sợ muối là vì trong
huyết mạch khối hải của ông cũng như
vân-khi của ông, không bao giờ có
chất muối. Còn sợ gió thì gió ấy hẳn là
gió Huế, một luồng gió rất lạnh, nhưng
bệnh nhân như ông không bao giờ ưa.

Cách chữa: Tránh luồng gió nồm
Mỗi buổi sáng tập hô-hấp (exercice
respiratoire) trước những luồng gió
Huế. Tập nói tiếng Việt-Nam cho số
đề cho quen với thủy thổ nước tôi, v.v

(Tiếp theo tranh của An-Siáh
trong P.H. số 128)

Tranh không lời

Cứ thế trong vài ba năm, có thể nào,
xin cho tôi biết tin.

Tài bút.— Xin chớ gửi Văn-Học tạp-
chí cho tôi, kéo tôi lấy bệnh của ông
thì khổn.

Ông Từ-bộ-Hứa

HỎI.— Tôi gửi bức thư kể bệnh đã
lâu, sao ngài không trả lời.

ĐÁP.— Tôi xét kỹ lắm rồi. Bệnh ông
không thể chữa được. Mà bệnh lại hay
lây lắm. Ông nên ở biệt tịch ra một
nơi kéo Hà-nội bị bệnh dịch «bắt trị»
mất.

Dr de Lêta

THUỐC LẬU

HAY NHẤT

(Thuốc lậu THƯỢNG - ĐỨC)

đã phân chất kỹ-càng bán tại Thượng-Đức, 27, phố Nhà Chung (Mission) Hanoi; nhẹ 2,
4 ve; nặng 6, 8, ve mỗi ve giá 0 \$ 50.

Kiến hiệu trong 4 tiếng đồng hồ, không công-phạt, không hại sinh-dục, hợp phủ tạng
mọi người mà bệnh nặng và lâu đến đâu dùng cũng khỏi, trăm người không sai một. Có
nhận chữa khoán, không khỏi không lấy tiền, một giá đặc biệt để chiêu khách trong 2
tháng kể từ 10 Novembre 1931. Ở xa biểu tiền cước phi.

THƯ TỬ VÀ MANDAT ĐỀ: THƯỢNG - ĐỨC, Hanoi

CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ Ở CÁC NƠI

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI CHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT

HIÊU CON VOI

1 lq. 3 gr. 0\$20, 1 tá 2\$00, 10 tá 18\$00
1 lq. 6 gr. 0.30, 1 tá 3.00, 10 tá 27.00
1 lq. 20 gr. 0.70, 1 tá 7.00, 10 tá 63.00

PHÚC - LỢI

79, PAUL DOUMER - HAIPHONG

BÁN BUÔN VÀ BÁN LẺ

Đại lý: MM. Phạm-hạ-Huyền, 36, Rue Sabourain, Saigon —
Đông-Đức, 64, Rue des Cantonnais, Hanoi — Thiên-Thành,
phố Khách, Namđinh — Phúc-Thịnh, phố Gialong, Huế,

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

TIN TRONG NƯỚC

Riêm sẽ lại bán một xu

Thuế riêm hiện thời mỗi bao 0p0065. Chính phủ định hạ xuống 0p0035. Như thế, riêm có thể giảm giá mà bán 0p01 một bao như trước năm 1928.

Tăng thuế thuốc lá nội-hóa

Muốn cứu nguy cho quỹ Đ. D., Đại hội nghị vừa ưng-chuẩn tăng thuế thuốc lá trong xứ từ 0p30 lên 0p70 một cân. Thuế lá, n-oi quốc, thuế vẫn như cũ : thuốc lá Tàu 1p. một cân, thuốc lá Tây 1p60.

Thuế thuốc lá vẫn 0p30 một cân.

Gạo và lúa mì

Saigon. - Nghiệp đoàn lúa mì đã ưng tặng cho các nhà làm ruộng Đông dương 60 triệu quan để giúp Đông dương mở mang các thị trường ở Viễn-đông. Đồng thời, nghiệp đoàn lại giúp Đ. D. việc yêu cầu lấy quan-cảng tự-tri.

Cuộc bay quốc-tế Paris-Hanoi

Theo báo Excelsior, quan Thống soái Denain, Tổng trưởng bộ Hàng-không Pháp, đã dự định một cuộc bay quốc-tế từ Paris tới Hanoi (kể đường hàng-không dài hơn 18.000 cây số, phải đi chừng ngoài 50 tiếng đồng hồ).

Cứu nạn dân phía bắc Trung-kỳ

Hanoi. - Một ban Cứu-tế nạn dân phía bắc Trung-kỳ đã thành lập ở Hanoi. Bữa 17.12 vừa qua, hội đồng đã họp tại K. T. T. Đ. để bàn tính công việc.

Việc chống án lên tòa Thượng-thẩm

Hanoi. - Vì những giấy chống án của những bị-cáo nhân do tòa Đê-nhi-cấp sử, thường hai, ba tháng mới gửi về Thượng thẩm, như thế, bị-cáo nhân phải chờ mất

thời giờ, nên vừa rồi, quan phó trưởng-lý đã gửi cho các quan chánh án các tòa Đê-nhi cấp hạn trong 21 hôm, những giấy chống án ấy phải gửi về tòa Thượng thẩm.

Hội đồng quản hạt Namkỳ được gia hạn

Saigon. - Quan Toàn quyền đã cho hội đồng quản hạt Namkỳ được gia hạn đến 31 Mars 1935. Đáng lẽ ra thì quyền hạn của hội đồng hết vào ngày 31.12.34.

Etoile Gia-dịnh và 7 cưa-ro đã tới Hanoi

Sáng hôm 20.12, ngôi sao Gia-dịnh và 7 « cưa ro » xe đạp đã tới Hanoi.

Các cầu-thủ có : Tinh (thủ thành); Thơ, Kình, Bền, Xương (hậu vệ); Colm, Bui, Lâm, Ucht (tiếp ứng); Đồi, Dênh, Hồng, Ngân, Ngà, Nguyễn, Gioi, Thánh, Nhiều (tiền đạo).

7 cưa ro là : Sâm, Xa, Yên, Nhi, Lợi, Michaud, Vignier.

Quần vợt

Thứ bảy vừa qua, tại sân quần vợt Rollandes, ba cây vợt cũ-khởi của Bắc-kỳ là Dương, Saumont, Samarcq đã bị ba bạn trong Nam là Chim, Giao, Nhánh hạ một cách xôn xay.

Kết quả cuộc tranh đấu :
Nhánh - Saumont : 2/6, 6/2, 6/4 ;
Giao - Dương : 6/3, 6/0 ;
Chim - Samarcq : 6/2, 6/1 ;
Chim - Giao - Saumont - Dương : 6/2, 6/1.

Bóng tròn

Tại bãi Mangin, bữa chủ nhật, Etoile Giadinh đã gặp Hội-tuyển Hanoi và bị bại ba bàn gỡ hai. Cuộc tranh đấu rất gay go, vui mắt, được công chúng hoan nghênh.

Năm xu một con vịt

Được tin rằng ông Tiêu-Viên Nguyễn-đức-Bình đương dự-định sang năm 1935 sẽ xuất bản ở Vinh một tờ tuần báo hoạt kê bằng chữ Pháp gọi là : *Le Canard Dé-chainé*.

Báo sẽ có nhiều bài và tranh ảnh vừa buồn cười vừa ý vị.

Các bạn ai muốn nhận xem số đầu xin cứ viết thư cho :

M. Tiêu-Viên Nguyễn đức Bình
Chez le Journal « Thanh nghệ Tĩnh »
à Vinh

TIN NƯỚC NGOÀI

Đức tuyên truyền chủ-nghĩa Hitler ở Xiêm

Ở Xiêm, người Đức đang cố-động tuyên-truyền cho đảng chủ Vạn rất háng hái. Thủ-tướng Xiêm là Phya Bahol đã được hội-đảng của người Đức nhận làm hội viên, ông Tan-siew-Meng, hội-trưởng của phòng thương-mại Trung-hoa ở Xiêm cũng theo đảng ấy.

Nhân dân Xiêm đối với chủ nghĩa Hitler rất có vẻ lạc quan.

Một nhà báo Mỹ bị Nhật bắt ở

Thượng-hải

Thượng-hải 14.12. - M. Bugham, người Mỹ, phóng viên báo « China press » vừa bị các viên chức Nhật bắt trong khu của Nhật ở tổ-giới quốc-tế, vì đã chụp ảnh bộ Tổng-tham-mưu của Hải-quân Nhật ở Hán-khẩu trong một cuộc tập trận.

Ông Cœdès được bầu làm phóng-sư viên viện Hàn-lâm

Paris 15.12. - Viện Hàn-lâm văn-học đã bầu năm phóng-viên, trong số có ông Cœdès, Giám-đốc trường Báo-cổ Hanoi.

Hai người Nam được giải thưởng

Hàn-lâm y-học

Paris 11-12. - Trong số những người được phần thưởng của hội Hàn-lâm y-học bên Pháp vừa rồi, có bác-sĩ Nguyễn-văn-Khái ở Saigon được ban khen về một bài nghiên-cứu về bệnh phũ và bác-sĩ Trần-văn-Lợi ở Chợ-lớn được bội-tình đồng.

CINÉMA PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi
TUẦN LỄ NÀY

Chiếu phim :

LES BLEUS DE LA MARINE

Một phim vui đặc biệt do tài tử khôi hài Fernandel sắm vai chính. Có những điệu hát rất hay của lính thủy, nghe du dương thánh thót như đưa hồn vào cõi mộng. Xin nhớ kỹ - cuốn phim này chỉ chiếu đến hết đêm chủ nhật 23 décembre là hết.

TUẦN LỄ SAU

Tuần lễ sau rạp Palace dời trở thứ hai 31 décembre 1934 đúng vào đêm hôm bước sang đầu năm tây để hiến các ngài một cuốn phim tuyệt tác :

JEUNESSE

Những tài tử Lisette Lanvin, Paulette Goddard, Robert Arnoux et Jean Servais cùng trẻ đẹp sắm vai chính. Diễn cảnh là ông Georges Lacombe, âm nhạc êm đềm nghe rất vui tai, chuyện vừa cảm động vừa vui. Các ngài đến xem phim này đầu năm tây thì suốt năm thấy trong mình khoan khoái.

CINÉMA OLYMPIA

Tuần lễ này - Chiếu phim :

ARIANE JEUNE FILLE RUSSE

Hai tài tử trẻ danh Victor Francen và Gabry Morlay sắm vai chính. Chuyện phim rất có nghĩa-lý, ai xem cũng phải yêu-lòng. Xin nhớ kỹ - cuốn phim hay hiếm có này.

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

Hội tư dưới quyền kiểm duyệt của nhà nước về cách tính toán để góp tiền cho thành vốn ở bên Pháp và bên Algérie cũng dưới quyền kiểm soát của Phủ Toàn-quyền Đông-pháp

Vốn của hội đã nộp đủ cả rồi là : 1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 francs

XỔ SỐ HỘI VỐN CHO PHIẾU TIẾT-KIỆM

Mở ngày 28 Novembre 1934

Chủ tọa : Ông Lưu Cảnh, Hội-Trưởng phòng Thương-Mại Hoa-Kiều ở Cholon (Namkỳ)

Dự kiến : Các ông : Tsat Sang Ye, Vũ Thế Thân cùng Quan Thanh - Tra dương quyền kiểm-soát của các hội tư bản.

Cách thức số 2 - Bộ số 890 đã xổ trúng		
5613	Ông Lang Hào ở Long Xuyên mới góp có 120\$ nay được lĩnh về	\$ 500,00
3894	- Nguyễn văn Sang, 78 phố Charron ở Hanoi mới góp được 92 \$ nay được lĩnh về	500,00
2935	- Hồ Môn ở Quinhon mới góp 30\$ nay được lĩnh về	250,00
9680	- Văn đức Cảnh ở Hưng Yên mới góp được 34\$, nay được lĩnh về	250,00
Hai phiếu số 215, 1227 - không đồng tiền tháng		
Cách thức số 3 - Bộ số 174 đã xổ trúng		
1508	Ông Nguyễn hữu Thôi ở Cantho, mới góp được 88\$ nay được lĩnh về	250,00
Số số chia tiền lợi - Số tiền chia là : 442\$75		
634	Ông Lâm Hàn ở Saigon	422,75
Cách thức số 5 - Xổ số hoán vốn, gấp bội		
22414	Phiếu này chưa phát hành	
Cách thức số 5 - Xổ số hoàn nguyên vốn - Bộ số 136		
3045	Ông Vương hữu Kỳ, tổng sự tại Pháp Hoa ngân hàng Hanoi mới góp có 30\$ nay được lĩnh về	1.000,00
14889 A	Mme Chung thị Diệp ở Cholon mới góp có 5 \$ nay được lĩnh về Hai phiếu số 239, 1172 - Không đồng tiền tháng	500,00
Xổ số miễn góp về cách thức số 5 - Bộ số 1210		
1412 A	Ông Trần văn Thái ở Saigon mới góp có 5\$ cho phiếu	200,00
6799 A	- Nguyễn văn Hội, 13 phố Courbet ở Sontay mới góp có 6\$00 cho phiếu	200,00
7995 A	- Phú hồng Thanh ở Phủ Quốc mới góp có 6\$ cho phiếu	200,00
16879 A	- Huỳnh công Sai ở Gia Định mới góp có 1\$ cho phiếu	200,00
16911 A	- Huỳnh văn Nhỏ ở Sadeo mới góp có 1\$ cho phiếu	200,00
16928 A	- Phạm đức Tân ở Haiphong mới góp có 1\$ cho phiếu	200,00

Sáu phiếu trên đây được đổi lấy một phiếu 200 3227, 5926, 9266. Phiếu không góp tiền tháng.

Món tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng Décembre định là 5000\$ Kỳ xổ số sau 15h15 vào ngày 15 tháng 28 décembre.

Tin mừng

Ngày 17-12-34 tức là 11 tháng một ta, Bà Vve Đào-tiến-Tường ở 24 hàng giấy Hanoi đã làm lễ thành hôn cho thứ nữ là cô Đào-thị-Thịnh với cậu Vũ văn Đăng ở Nam-Định.

Xin có lời mừng cô dâu chú rể cùng hai họ.

PHẠM-HỮU-NINH

AI ĐỌC "ĐỜI NAY"

Không biết các

SÁCH "VỊ NƯỚC" SAU ĐÂY CŨNG LÀ :

Về bộ Công-nghệ có : Dạy làm 40 nghề ít vốn 2\$00 ; 30 nghề dễ làm 1\$50, Kim-khí và cơ-khí 0\$80, v. v.

Về bộ Thể-thao có : Tập võ Tăn (1 à 5) 1\$76, Võ-Nuật 0\$50, Võ ta 0\$40, Võ Tây 0\$60, Dạy đá bàn 0\$30.

Về bộ Y-học (làm thuốc) có : Y-học tổng-thư (1 à 10) 5\$00, Sách thuốc kinh-nghiệm 0\$50, Xim mạch 1\$00, Đản-hà 1\$00, Trẻ con 1\$00.

Về bộ Thần-học : Dạy Thôi-miên (1 à 5) 2\$00 và T. M. Nhật-bản 0\$50, Trường sinh-thuật 0\$50.

Về bộ Mỹ-thuật có : Sách dạy đàn Huê và âm-lương 0\$50, Sách dạy vẽ 1\$00, Dạy làm ảnh 1\$00

Về bộ Lịch-sử có : Đinh-Tiên-Hoàng, Lê Đ. Hành v. v.

Về bộ Doanh-nghiệp có : Những điều nhà buôn cần biết 0\$40, Thương mại kế toán chỉ-nam 1\$50, Còn các thứ tinh-tinh như Nam nữ bí-mật, Gia Lễ, Học chữ tây v. v. . . Ngót 100 thứ. Xamua thêm cước gửi mua buôn có trừ huê bằng.

Thơ đề :

NHẬT - NAM, 102, Hàng Gai, Hanoi

NAM BẮC GẶP NHAU

MÈO VỜ N CHUỘT

CHIEU thứ bảy 23-12. Trời nắng. Tôi bước tới sân quần vợt phổ Rollandes thì hai bên sân có trên ba trăm người đang đồng lòng thông thả lắc đầu từ trái sang phải, lại từ phải sang trái để nhìn theo trái bóng của hai đấu thủ Nhánh và Saumont.

Nhánh, người nhỏ và gầy, mặt sần sật, da xanh đen, vẻ bờm ngỗ. Thế thì địch sao lại với người tuy không béo, nhưng chắc chắn, cao lớn, hồng hào, là chàng Saumont kia. Tôi đoán Nhánh thế nào cũng thua. Quả nhiên thua ahực. Sét đầu, Saumont được 6/2.

Nào ngờ đến sét thứ hai... Không biết ngấm nghĩ thế nào, Nhánh đòi lại phần thắng. Chàng ta nên những trái banh giao (service) mà người ngồi bên trái tôi gọi là « xo-vít hóa xa », vụt những quả bay ngang mà người ngồi bên phải tôi gọi là ban tia sáng, nhưng lại hết những quả rất cao, rất hồng, mà tôi, tôi gọi là ban... tàu bay. Vì tôi tưởng chừng như ban muốn lên mây mất.

Cách chơi của Nhánh không đều lắm, song chàng ta bình tĩnh. Nhiều lúc hình như ngạc nhiên vì đã được một quả hớng rất hay.

Saumont thì háng hái ngay từ sét đầu. Cái háng hái đó tới sét thứ nhì thì đòi ra sự nóng nảy. Nhiều lần, chàng ta như khó chịu với trái banh, điện tức cứ vụt cả vào lưới cho hồ tức. Thua sét thứ nhì 2/6, rồi đến sét thứ ba (là sét chàng ta sẽ phải thua 4/6) Saumont không phải là một tài tử vòng cầu nữa. Chàng ta hóa thành một người lúc nào cũng như không được bằng lòng. Không bằng lòng với cái bằng tỉ số, với khán giả, với trẻ nhặt bóng, với cái vợt ở tay, với trọng tài, với cả cốc nước tranh uống giờ.

Cuộc thứ hai là cuộc tranh đấu Giao-Dương, hay là cuộc rờn dũa của con mèo vờ con chuột. Một bên thì Giao cứ lung dung nhẹ nhàng vọt bóng như vọt muỗi, còn một bên thì Dương nhẩy nhết bên nọ sang bên kia. Dương có nhiều ngón rất tài, cái "tiu" của chàng a nhiều người đã biết tiếng. Nhưng

đứng trước Giao thì những ngón ấy biến đầu tiết cả. Sét đầu lấy được 3 jeux để trội với 6 jeux của Giao đã là may rồi.

Đến sét thứ hai thì cuộc tranh đấu không còn có gì là hứng vị nữa. Bên bại không còn chỗ nào trở được ngón hay, nên bên thắng cũng thế. Giao vẫn bình yên khiến bóng và khiến Dương lưu tiu ở hai góc sân bên này. Nhiều quả sang một cách bất ngờ, Dương không kịp giờ chân, chịu đứng khen: "hay" thì bên kia Giao thản nhiên hình như có ý bảo: "đã hẳn"

Đến trận Samarcq đấu với chim Cáy vợt của Samarcq có nhiều điệu múa khéo lắm. Chàng ta có ngón so-vít sáo tai coi cũng ngộ, cũng khá nguy hiểm cho bên địch, nếu bên địch là một tay soàng. Nhưng bên địch lại là Chim, nên « so-vít » nguy hiểm của Samarcq không ăn thua chi hết. Cuộc tranh đấu không có chi là kịch liệt lắm, nhưng có lẽ được lòng mọi người hơn cả. Công chúng vỗ tay luôn và vỗ tay một cách sốt sắng, hơn mọi lần tranh đấu khác. Bảng yết những tỉ số luôn luôn thay đổi. Sét đầu Chim được Samarcq 6/2, rồi sét sau về vang hơn, Chim ăn 6/1.

Namky đại thắng.

Cuộc sau cùng là cuộc biểu diễn đánh đôi. Theo chương-trình thì Chim-Giao đánh với Dương-Saumont, nhưng đến lúc bắt đầu thì Dương biến đầu mất. Người ta chắc rằng tìm cũng không thấy được, nên người ta nhờ Giáo vào thay.

Giáo người cao, trán cao, mặt vui tươi nhã nhặn khác với vẻ Saumont. Đôi này không ăn ý với nhau có lẽ tại chỗ đó. Còn bên kia, Chim với Giao là một đôi hoàn toàn. Đôi khi gặp một quả bất ngờ của Giáo đơn trên lưới tạt sang, Chim-Giao không đỡ được thì nhìn nhau cười. Trái lại, nếu Giáo bên này đỡ hụt quả nào, thì đã có Saumont đỡ: Saumont lờm Giáo ra ý trách: tôi mà đứng chỗ anh thì đến nỗi nào. Nhưng lờm thế nào thì lờm, Saumont-Giao vẫn thua Chim-Giao hai sét rõ rệt: 2/6 và 1/6.

Léta

Mấy cuộc tranh đấu sau vào những ngày thứ hai và thứ ba (24 và 25 Décembre), tuy đấu thủ có thay đổi lẫn nhau, nhưng đại khái cũng chỉ là những cuộc mèo vờn chuột. Mà mèo, có nhiên, bao giờ cũng thật chuột.

HỎA KHẮC THỦY

TA có thể vì Tổng-cục vận-dộng về ban bóng tròn với một nhà viết văn chỉ chuyên dùng có một lối văn đối ngẫu: đặt những ý nhỏ, kém « tòi » ở bên những ý lớn, hay, giỏi.

Vì thế, hề lần nào có một cuộc diễn bóng tròn là chết thì chết, họ cũng cho hai đội tép ra múa rối ở trước mắt ta trong gần một tiếng đồng hồ, để ta chán nản, cầu kính, bực tức cực điểm đã, họ mới nghe.

Có lẽ anh Tư Ly cũng biết vậy, nên anh đã mang theo quyển Tam quốc chi đến bãi cỏ Mangin.

Tôi chế nhạo anh có tính gàn, nhưng thực ra, anh chẳng gàn một tí nào cả. Trong khi mọi người cười riêu hay la o bọn « cầu bình khỗ » (không phải cầu trứng) của hai hội Khuyến-học và Septo, thì anh vẫn ung dung theo Lưu, Quan, Trương tới Nam-dương cầu ông Gia-cát. Như thế thật chẳng mất lòng ai, từ tổng cục, cầu-tướng cho chí khán-giá.

Nhưng có cuộc đá giao-tất ấy, (gần bó hơn giao hữu một bậc) kẻ cũng hay, bay cho tôi, vì mắt tôi được thông thả rời quả bóng chạm chạp, lưới biếng mà ngấm nghĩa những cái nhanh nhẩu, siêng năng nhất trong những cái nhanh nhẩu, siêng năng là ông Rô-zar-i-ô họ Đờ. Ông luôn luôn sống hữu đột tử với bộ quần áo dạ đen ngòm và cái bộ mặt tươi tỉnh của ông, (có lẽ tươi tỉnh vì hôm nay, khán giả đông gấp trăm gấp nghìn mọi ngày). Cái bộ mặt tươi tỉnh ấy đã trở nên hơn hờ, nở tựa bông hoa hồng khi nó đứng trước bộ mặt rất quen của ông Hữu Huy họ Hoàng, hình như nó muốn bảo thăm: « đã lâu lắm, tao mới lại gặp mày lớn vốn đến đây ». Có người nói đùa: « họ Mút gặp họ La (kẻ Huy ta cũng có vẻ mặt na ná như Mussolini thực, nhưng chỉ có vẻ mặt thôi.) Còn « Đờ » ta cũng có dáng dấp Laval lắm đấy chứ. Chỉ tiếc không được đứng gần mà nghe hai nhà thể thao nói với nhau những gì. Nhưng ta đoán phỏng thì họ bảo nhau rằng:

— Sân hôm nay khá đông đấy chứ.

— Nhờ tôi chứ gì! Tôi mà phiết cho vài ác-tích nữa thì tiêu.

— Phải, nhờ về cái nhĩa ý của ngài không cho một cầu tướng nào của ngài chơi cả.

Câu truyện của hai ngài sẽ dài lắm lắm, nếu hai đội cầu Nam, Bắc không ra sân. Vậy tôi cũng xin từ giả hai ngài mà xem đá bóng đã.

Hai đội ban mới thoát vào, tôi đã tưởng Nam thắng Bắc. Vì Nam vận áo màu nước, Bắc vận áo màu lửa, mà luy thì bao giờ cũng khắc hỏa.

Nhưng xét ra Nam thua là vì thủ quân đã tên là Lâm lại gặp phải hôm trời mưa. Còn Bắc được là nhờ ở trong đội ban có những ba viên thầy thuốc: y-sĩ Lê Toàn, y-sĩ, Nguyễn Văn Quý và bác sĩ Hoàng-thụy Ba-Già.

Nói thế mà chơi thôi, da. Chứ hết thấy mọi người đều đang khen cả. Đáng khen thứ nhất là hai thủ quân Quý và Lâm, vì họ là thủ quân. Đáng khen thứ nhì là khán giả biết khen chê rất công bằng. Đáng khen thứ ba đến ông hội-trưởng tổng-cục vì đã sẵn sóc đến sân quần lắm, luôn luôn đi đi lại lại rất là vui mắt.

Nhưng tất cả các sự đáng khen ấy không bằng cái đáng khen về sự nhã nhặn của anh em cầu tướng trong Nam. Chơi đã nhã nhặn, mà lúc thua càng nhã nhặn hơn, vui tươi hơn hờ chứ không cau có tức bực một chút nào. Như thế, anh em đã tỏ cho chúng tôi biết rằng anh em thắng đấy. Phải, thua được có làm gì, hơn nhau ở chỗ mình có tinh thần thể thao. Mà anh em rất có tinh thần thể thao.

Nhĩ

ĐẦU NĂM 1935

Tờ báo thứ hai của Tự-Lực Văn-Đoàn

Ngày Nay

TẤM GƯƠNG PHẢN CHIẾU BUỔI ĐỜI NAY

Thẻ tài khác hẳn các báo ta hiện có, in đẹp, nhiều tranh ảnh

SẼ RA

Mỗi tháng ba kỳ, ngày 1, 10, 20

GIÁ BÁO

Dòng-Pháp	Pháp và Thuộc-địa	Ngoại quốc
Mỗi năm: 3\$00	3\$50	6\$50
Nửa năm: 1.60	2.00	3.50

Mua trước ngày báo ra, giá đặc biệt: 2\$50 một năm.

Cuộc thi chọn 10 ảnh đẹp nhất trong NGÀY NAY, lễ-lệ đã đăng trong Phong Hóa số 128.

Ngày Nay đang tổ-chức một cuộc thi thứ hai nữa, xin các bạn chờ xem.

CƠ: PHÒNG SOI ĐIỆN VÀ CHỤP ẢNH ĐIỆN

“RAYON X”

CƠ: NHÀ HỘ SINH VÀ NHÀ DƯỠNG BỆNH
7, Boulevard Henri d'Orléans, (ĐẦU NGÕ TRẠM MỚI)

Bác-sỹ LUYỄN 8, rue de la Cité de Is 8
Phố Cửa Đông sau Nhà-Hỏa, 8 — GIẤY SỐ: 304
uyên-trị bệnh trẻ em, bệnh đàn bà. Dũ máy điện để
chữa mọi bệnh

Bác-sỹ CHƯƠNG 167, Bd Henri d'Orléans
Đầu Ngõ Trạm mới. — GIẤY SỐ: 772

uyên-trị các bệnh đau phổi Có máy bơm hơi ép phổi
(pneumothorax artificiel) để chữa bệnh lao

LE STYLOS VASTYL 32
MARBRÉ 41 cm PLUME EN OR 18 CARATS
Prix: 2\$20

Giá tiền mượn sách

1 tháng 0\$70	3 tháng 1\$75
6 tháng 3.50	12 tháng 7.00

NAM-KÝ THƯ-VIỆN
39, Phố Bờ Hồ, 39 — Hanoi

Tiền-thuyết
CẬU TÁM-LỘ đang in
CHUYÊN CHỮA BÚT MÁY và ĐÓNG SÁCH

**MỘT CÁCH LÀM CHO NGƯỜI
MẠNH KHỎE LUÔN**

Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trong người mạnh khỏe, vô bệnh. Năm mới các ngài thấy trong mình ăn không tiêu, hay là nôn ọ, đầy hơi, đau tức, đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ Gastrot OS40 ở hiệu thuốc tây VŨ-ĐỒ-THÌN pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phũ tạng người Annam, rất hờ cho hệ tiêu hóa, chữa được nhiều người khỏi bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

MAISON NHUAN-OC
ARCHITECTURE
 (Avant-Métré et métré définitif)

Mười bảy năm chuyên vẽ kiêu nhà theo luật vệ - sinh thành phố Hanoi. Đã có bốn trăm kiêu nhà của bản-sở vẽ, mà đã sây tại Hanoi và các tỉnh xin tính giá ba

Siège : 468, Rue Lê-Lợi, Hanoi
 Succursale: 63, A M Joffre, Thanh-Hoa

Nhung den toàn to

là thứ hàng quý giá rất khó phân biệt, bỏ ra ba bốn chục đồng trong lúc kinh tế này mà bị nhảm thì bực mình biết mấy, vậy trước hết hãy nên đến sơ sánh Nhung của **TIỆM CHÍNH BOMBAY 89**. Hàng Khay là nơi mà các bạn hàng đã tặng là **RỪNG NHUNG** thì dù sao cũng không nhảm, vì có đủ các hạng.

OMNIUM Indochinois

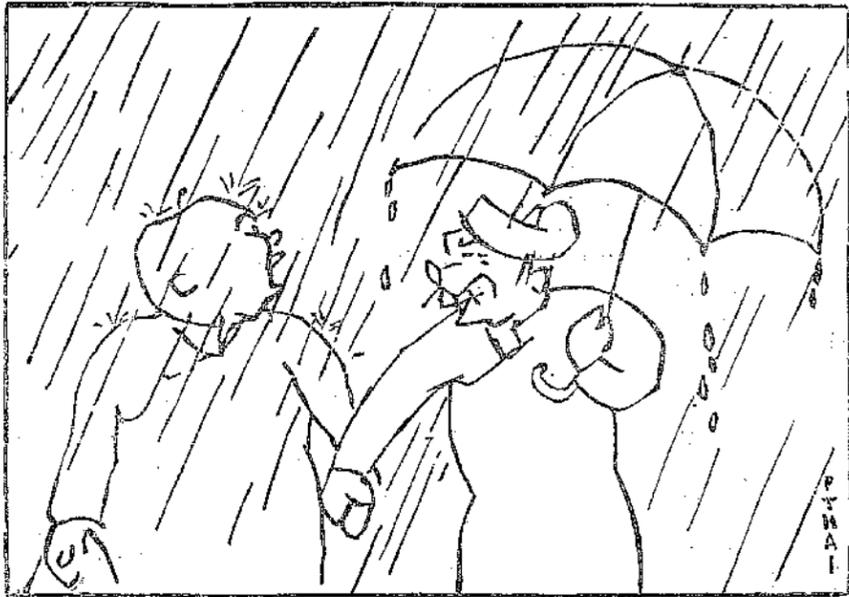
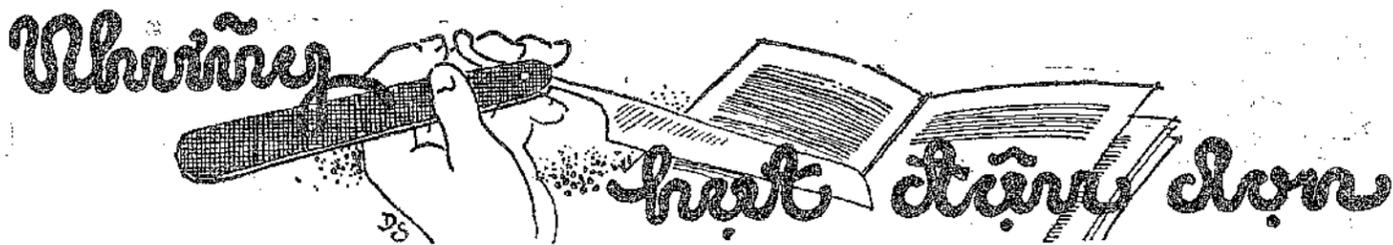
5, Boulevard BOBILLOT, 5
HANOI

Nhà chuyên - môn đóng xe - tay đã kính - nghiệm trong 25 năm. Các ngài nên coi chừng những xe rẻ tiền !!!

VIỆC PHÁP LUẬT

Muốn được việc một cách mau chóng và đỡ tốn tiền, nên bàn trước với ông **TRẦN-ĐÌNH-TRÚC** Luật khoa cử nhân một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm. (Việc kiện cáo, mua bán, chia của v.v.)

35 5, Hàng Gia cũ. Rue des Cuirs - Hanoi (CẠNH ĐÀ CHỢ HÀNG GIA CŨ)
 Buổi tối cũng tiếp khách từ 8 đến 9 giờ

— Kia bác Xá, đứng đây nói truyện đã, vẽ làm gì vội.

Những bàn đã ăn xong mà bát đĩa đã ngồn ngang rau hành mầm tôm đồ lang tạ, kể sự bàn lại gấp mấy sơn tàn phần tạ trên mặt các hồng lâu lúc rặng đông.

Nhà thi-sĩ **Tân-Đà** ăn no, rượu say, thật cũng khéo trông tượng.

Cay đắng

Cũng trong bài ấy :

Xét ra như có ưa vì những sự chua, cay trong sự ăn hợp với mùi đời cay đắng ở khúc cau trảng vấy.

Cay đắng ở lưỡi chứ, ở dân khúc cau trảng !

Thu khí

Cũng vẫn trong bài ấy :

Chúng tôi cùng nhau để ý ngắm trộm coi, thấy cái vẻ mặt của người ấy trông như trong bụng có chứa đầy thu khí, mà bao cái tiền sắt biểu hiện ra ở dung quang vấy.

Trông cái bụng ấy chứa đầy chả cá với nấm tôm thì phải hơn.

HOÀI GIANG THÚY

HỘP THƯ

Ô. Ph. x. Th. Lục-nam — Ngân phiếu 4\$00 nhận rồi. Đa giao lại báo Ngày-Nay 2\$50, còn về Phong-Hóa.

Ô. Tr -nh Ưông, Cao-Lãnh— Ngân-phiếu 3\$00 đã nhận được Hạn báo mới kể từ 1-10- 4 đến 30-9-35.

M. Bưu Mười, Huế — Ngân-phiếu 2\$50 mua báo Ngày-Nay đã nhận rồi.

Ô. Bui đức Liên, Skoun (Cambodge).—Ngân-phiếu 1\$20 nhận rồi. Sách in xong sẽ gửi vào ngay.

Cô Vũ thị Đ, Saigon —Ngân-phiếu 3\$00 nhận rồi. Báo gửi từ 16-12-34 đến 15-12-35.

Ô. Ng. h. Đ. c/o Huệ-Thanh Faitoo.— Ngân phiếu 2\$50 mua báo Ngày-Nay đã nhận được.

Tượng tượng

Khoa-học số 63, « Đổ máu cam » :

Những lối cổ dùng để chữa khi đổ máu cam như là để chườm chia khô a lạnh lên gáy, để cục nước đá lên ngực.

Đã lối cổ thì làm gì có nước đá mà chườm lên ngực.

Trái ngược

Đông-Pháp số 2812, « Một thủ đoạn làm tiền » :

Xem đến thì hải ông Tỉnh thấy còn nguyên vẹn, duy có cái đầu lâu đã bị ai cắt mất.

Đã mất đầu lâu rồi, còn nguyên vẹn sao được?

Văn chương

Tiêu-thuyết thứ-bảy số 27, « Thần trùng ».:

Tiếng trống trong diêm làng như đàn vạc, xa xa tỏa ra một dịp gọn làm nào động không-trung.

Làm thế nào mà tác giả tượng-tượng tiếng trống như

là đàn vạc được? Ôi! tác giả thực là một cái kỳ-tượng trong làng văn vấy!

Ngủ đi

Cũng trong bài ấy :

Muốn nghìn thứ tiếng inh ỏi, diếc tai, chạy vụt ra, xé tan tấm màn tịch tịch của đêm thu phủ trên giấc ngủ canh đông.

Và sao không phủ luôn cả giấc ngủ tác giả luôn thể nữa!

Sợ quá

Cũng số ấy, bài « Phong trào thơ mới » :

Chỉ một cái quan tài phát giấy đỏ, lừng lừng đi dưới bóng mặt trời ban trưa cũng có thể làm cho ta rợn óc.

Đáng rợn óc thật, khi dưới bóng mặt trời trưa thấy cái quan tài phát giấy đỏ nó đi! Nhưng, may thay, lại không phải tự nó nó đi.

Cái mặt lạ

Nhật-tân số 67 « Nhà họa sĩ » :

...Mặt anh ta cười trong bóng tối chỉ thấy hai hàm răng trắng, nhưng đôi mắt ra vẻ mơ màng..

Thật là cái mặt lạ.

Thật lạ

Cũng trong bài ấy : Một cảnh tượng lạ lùng khiến ta phải hái hùng khi trông thấy. Cảnh tượng ấy nó không có gì đặc biệt, nó làm thường, nhưng lạ mắt, lạ tai.

Nếu ta hiểu rõ, thì cảnh tượng của tác giả rất lạ lùng, mà lại rất tầm thường, nhưng lại rất lạ. lại không có gì đặc biệt, nhưng lại đặc biệt lắm. Một cảnh tượng như thế kẻ cũng đặc biệt thật!

NHÁT ĐAO GẠO

Tả chân

Cũng báo ấy, bài « Chả cá Hanoi » của nhà thi-sĩ Tân-Đà :

DẠN BÀ ĐẸP TÂN THỜI AI CŨNG DÙNG KEM PHÂN SÁP SA PHÒNG TOKALON

AGENTS: MARON ROCHAT ET Cie 45 B^{is} GAMBETTA HANOI
 MAISON TOKALON PARIS. SOCIÉTÉ ASIE AFRIQUE 3 RUE RICHER PARIS

VIÊN-DÔNG TỒN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ-BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LÊ LẬP-NÊN

Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phát-linh một phần tư đã góp rồi

Hi đặt dưới quyền kiểm-soát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đang-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giây nói số 892
Sở-Quản-lý ở Saigon — 68, đường Charner — Giây nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG NOVEMBRE 1934

Mở ngày thứ năm 29 Novembre 1934, hồi 9 giờ sáng tại sở Quản-Lý, Cochinchine-Cambodge tại số 68 Phố Charner ở Saigon do ông Robert, Thanh-tra Hội chủ-toạ ông Der Thong Vann và ông Nguyễn De dự-ạ, cùng trước mặt quan Kiểm-Soát của Chính-Phủ.

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại	
7528	Lần mở trước : Hoàn vốn bội phần M. Nguyễn Văn Quý ở Saigon, phiếu 500\$00.	2.500\$	
	Lần mở thứ hai : hoàn nguyên vốn		
9.255	M. Phùng Đắc, ở Vinh thanh Van, Rachgia	200\$	
17.150	M. Henri Sainte Colombe, Kho-bạc Haiduong	1.000\$	
18.448	Mlle Lê thị Quý Nhon, Douanes et Régies Tourane.	200\$	
21.523	M. Đặng Văn Hoành, An Nhon Xá, Giadinh	500\$	
25.945	M. Hồ phúc Phổ ở Bee Hậu, Vinh	200\$	
	Lần mở thứ ba phải đóng tiền tháng		
	Những người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ, trị giá kê ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ nhất:	Cột thứ nhất	Cột thứ hai
8.834	M. Đỗ ngọc Lâm, 22, rue des Cordonniers, Haiduong	260\$ 00	500 \$
11.317	M. Lê Văn Tôn, 14, Bd Đông Khanh, Hanoi	192\$ 80	200 \$
14.310	M. Tal Mieng, 9 rue Henrteaux, Saigon	256\$ 00	500 \$
17.936	M. Vũ Hiếu, 22 rue Ngọc Lam, Gialam	101\$ 60	200 \$
19.648	Mme Nguyễn thị Miêu, 210 rue Hành Kênh Haiphong	101\$ 60	200 \$
23.797	M. Trần ngọc Can, Phanthiết.	504\$ 00	1.000\$
25.991	M. Vũ Văn Trám, 42 rue Duranton, Hanoi.	100\$ 40	200\$

Những phiếu sau này : 6.959-A ; 5.959-B ; 10.490 ; 12.627 ; 2.545 ; 3.395-A ; 3.395-B ; 1.826 không được dự các cuộc xổ số vì tiền tháng chưa đóng.

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ bảy 29 Décembre 1934, vào hồi 9 giờ sáng tại sở tổng-cục, ở số 32, phố Paul Bert Hanoi.

Món tiền hoàn lại về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Décembre 1934 định là :

5.000\$ cho những phiếu 1000\$ vốn
2.500\$ » 500\$ »
1.000\$ » 200\$ »

Phiếu số 8.538 đề nhằm là chưa góp tiền tháng về kỳ mở số tháng Octobre 1934 thì nay người có phiếu M. Va Yoeur, làm ruộng ở Kompeng Cham đã lĩnh về một phiếu miễn trừ trị giá 200\$00, có thể bán lại ngay lấy 101\$60.

MÙA RẾT NĂM NAY

NÊN ĐẾN HIỆU

CỤ CHUNG

100, Rue du Coton, Hanoi

Mua áo Pull'over laine, vì là một hiệu đã từng kinh nghiệm trong mười năm về nghề dệt áo laine. Áo Pull'over CỤ CHUNG làm toàn laine tốt, bền, giá phải chăng. Các ngài sẽ nhận ra rằng, không hiệu nào có những kiểu áo đẹp như CỤ CHUNG.

CHÓ' BỎ QUA

Về phương-diện quảng-cáo không gì hiệu-nghiệm bằng nhờ phòng C. P. A. trần-thiết cửa hàng và trưng bày hàng hóa.

Vì C. P. A. có những nhà chuyên-môn trông-nom như ông Nguyễn-cao-Luyện Kiến trúc-sư và hai ông Tô-ngọc-Ván, Nguyễn-cát-Trường.

Xin mời lại thương-lượng với M. Nguyễn-trọng-Trạc

BUREAU
PHONG - HOA

NẾU NGÀI MUỐN MUA HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ

NÊN LẠI NGAY

VẠN-TOÀN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI

GIẤY ĐÓNG SẢN đủ các kiểu tân thời 1934, nhiều thứ da mới rất đẹp và bền, để da tây hoặc để cao xu, đủ các số chân từ 36 đến 43 để các ngài chọn cho được vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho người nhà về mua hộ, nếu rộng chật không vừa ý có thể mang về đổi được cho thật bằng lòng mới thôi, bản hiệu xin vui lòng chiếu ý các quý khách. Giá từ 3\$50 trở lên. Cùng một giá, giày của bản hiệu bao giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu ết bán cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách. GIẤY ĐÓNG CHÂN xin tùy kiểu tính giá phải chăng.

SỮA NESTLÉ HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương bím, vân vân
ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-miền

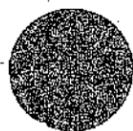

Nếu khi ngứa mắt, hay mắt đỏ, mà giờ lấy hai giọt thuốc đau mắt
COLLYRE JAUNE của bác-sĩ CAZAUX vào mắt,
như hình theo đây thì tự khắc tránh khỏi được bệnh đau mắt.

Nhà nào cũng cần phải trữ sẵn một lọ thuốc đau mắt
COLLYRE JAUNE của bác-sĩ CAZAUX

*Chớ mua lầm những thứ thuốc giả hiệu,
chẳng ăn thua gì, lại nguy hiểm nữa.*

THUỐC ĐAU MẮT

COLLYRE JAUNE

CỦA BÁC-SĨ CAZAUX

CÓ BÁN Ở CÁC HIỆU BẢO-CHẾ LỚN, VÀ Ở HIỆU

CHASSAGNE

59, RUE PAUL BERT, 59 - HANOI

BROUSMICHE

39, B^d PAUL BERT, 39 - HAIPHONG